

189/-
364
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ

ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 20 Ἰουλίου.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΠΑΧΙΣΤΟΥ ΕΠΙ ΙΕΡΕΥΣΙ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἱερομνήμονος καὶ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

*Προσετέθησαν δὲ πλὴν τοῦ Μηναίου Ἑσπέρια, Πολυέλεος,
Εὐαγγέλια, Ὁρθοῦ καὶ Δειτουργίας, Ἀπόστολος, Παρα-
κλητικὸς Κανὼν, καὶ Βίος ἐκτεταμένος ἐκ τοῦ Νέου
Θησαυροῦ.*

*Ζηλῶν ἐξήλωσα τῷ Κυρίῳ μου.
Οἱ Ἰεσοὶς αὐτῶν ἐν δορυφαίᾳ ἔπεσον.
Καὶ ἐκάλεσε λίμνὸν ἐπὶ τὴν γῆν
Πᾶν στήριγμα αὐτοῦ συνέτριψεν.*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1917

20 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ἡ ὥς εἰς Οὐρανὸν πυρφόρος ἀνάβας τοῦ Ἀγίου
ἐνδόξου Προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου.

Ἡλίας οὗτος ἦτον υἱὸς Σωβάκ, καταγόμενος μὲν ἐκ Θέσβης γῆς τῶν Ἀράβων, καὶ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἀρρῶν, κατοικῶν δὲ εἰς τὴν Γαλαὰδ· ἡ δὲ Θέσβη ἦτο δεδεμένη εἰς τοὺς Ἱερεῖς. Ὅταν δὲ γεννήθη εἶδεν ὀπτασίαν τοιαύτην ὁ πατήρ του Σωβάκ, ὅτι ἄνδρες λευκοφόροι τὸν ὀνόμαζον Ἡλίαν (ὅπερ δηλοῖ Θεός, ἢ θεῖος παραγόμενος ἐκ τοῦ Ἡλί, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἐβραϊστὶ Θεός), ὅτι τὸν ἐσπαργάνωναν μὲ πῦρ, καὶ πῦρ ἔδιδον εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ. Ὅθεν μεταβάς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐφανέρωσε τὴν ὀπτασίαν ταύτην εἰς τοὺς Ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι εἶπον αὐτῷ διὰ χρηματισμοῦ προφητικοῦ καὶ ἀποκαλύψεως ταῦτα: Μὴ φοβηθῇς ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ἡ κατοίκησις τοῦ τέκνου θὰ εἶναι φῶς, ὁ λόγος τοῦ ἀκόφαστος, ἡ ζωὴ του κατὰ Κύριον, καὶ ὁ ζῆλος του θὰ φανῇ εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν, καὶ θέλει κρίνει τὸν Ἰσραὴλ διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας. Οὗτος λοιπὸν ἐπροφήτευσεν εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη, καὶ ἤκμασε. πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ ἔτη ὀκτακόσια δεκαεξὶ οὗτος εἶναι ὁ Ἡλίας ἐκεῖνος, ὅστις τρεῖς κατεβίβασε πῦρ οὐρανόθεν· οὗτος διὰ τῆς γλώσσης του ἠμπόδισε τὴν βροχὴν, καὶ δὲν ἔβρεξεν ἐκ τῆς καὶ ἡμῖς ἔτη· οὗτος ἀνέστησε τὸν νεκρὸν υἱὸν τῆς Σαραφθίας· γυναικὸς χήρας· οὗτος κατέκαυσε τὰς δύο πεντηκοντάδας τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ὁ Βασιλεὺς Ὁχοζίας· οὗτος εἰς τὸ ὄρος τὸ Χωρήβ εἶδε τὸν Θεόν, ὡς εἶναι δυνατόν νὰ γείνη ὄρατος τοῖς ἀνθρώποις, οὗτος καὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἔσχισε, καὶ ἀνελήφθη μὲ ἄρμα πυρίνιον ὡς εἰς τὸν Οὐρανόν. Οὗτος καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν παρέστη παρὰ τῷ μεταμορφουμένῳ Χριστῷ μετὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως. Οὗτος ὁ ἐνδόξος Προφήτης μέλλει νὰ ἔλθῃ Πρόδρομος ἐν τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Κυρίου Παρουσίας. Ζηλῶν ἐξήλωσα τῷ Κυρίῳ μου λέγει ὁ Προφήτης Ἡλίας. Ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν Ζηλωτῆς. Θεὸς Κύριος Θεὸς ἰσχυρός. Οὗτος ὁ Ἅγιος κατέσφαξε τοὺς 450 ψευδοπροφῆτας Ἱερεῖς, οὗτος ὁ Ἅγιος ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανὸν τὸ 895 πρὸ Χριστοῦ. Οὐ ταῖς εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις αὐτοῦ Γέννητο,

Ὁ Βίος αὐτοῦ ἐμπροσθεν ὁμοιωθέντος ἐκ τοῦ Νέου Θησαντοῦ

Γεώργιος Α. Βουτέρης Ἱερεὺς.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΩ, 20

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ

ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν. Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν. Εἰς τὸ Κύριε ἐλέησον, ἱστῶμεν Στίχους ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ τὸν Θεοδότην Ἡλίαν, πυρίνῳ ἄρματι, ἀπὸ τῆς γῆς οἰκίτρῳ, μεταθέμενος Λόγε, ταῖς τούτου ἱκεσίαις, σῶσον ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς σὲ δοξάζοντας, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας χαρμονικῶς θέλῃν μνήμην καὶ σεβάσμιον.

Ὁ συσσεισμῷ ἄλλ' ἐν αὐρᾷ, λεπτῇ τεθέσσαι, Θεοῦ τὴν παρουσίαν. Ἡλίου θερμάκρ, φωτίζουσάν σε πάλαι· ἄρματι δέ, ἐποχούμενος τέθριππος, τὸν οὐρανὸν δι' ἡμῶν ξενοπρεπῶς, θαυμάζομενος θεόπνευστε.

Ἡ τοὺς Ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς, ξίφει κατέσφαξας· τὸν οὐρανὸν τῇ γλώττῃ, ἐπὶ γῆς τοῦ μὴ βρέχειν, ἐπέσχες ζήλῳ θεῖῳ πυρπολήθεις· Ἐλισσαίον δὲ ἐπλησας, τῆς μηνιωτῆς ἐπιδόσει διπλῆς σφέ, Ἡλίου ἐνθέου χάριτος.

Ἐν τῷ Χωρὶθ μὲν τὸ πρῶτον, ἐν Οὐβὼρ δὲ ὕστερον, τὴν τοῦ Θεοῦ κατείδες, θεωρίαν Προφήτη· ἐκεῖ μὲν ἐν τῇ αὐρᾷ ἐνταῦθα δέ, ἐν φωτὶ τῆς θεότητος καὶ ἐδοξάσθης δις, ἐν τῇ Παλαιᾷ, Ἡλίου καὶ Νέῃ Χάριτι.

Ἔτερα στιχηρὰ. Ἦχος β'. (Ποῖοις εὐφημιῶν στέμασιν)

Ποῖοις ὕμνωδιων κάλλεσιν, ἀναδήσωμεν τὸν διφρηλάτην τὸν Οὐρανόδρομον Ἱεράκκα· Ἡλίου τὸν πῦρ ὅλως πνέοντα· τὸν πυρίνου ἄρματος ἱππέα· τὸν ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου διερρήξαντα· καὶ ὁμοῖους, τοῦ Οὐρανοῦ λόγῳ πεδήσαντα· τὸν ἐν πυρὶ θεηφόρον· τὸν Χριστῷ λαλοῦντα· τὸν καὶ Πρόδρομον τῆς αὐτοῦ, δευτέρως ἐλεύσεως· τὸν φωστήρα τὸν φαεινότατον.

Ποῖοις εὐφημιῶν ἄσμασι, τὸν Θεοδότην ἀνυμνήσωμεν Ἡλίαν· τὸν ζήλῳ Θεοῦ πυρπολούμενον· καὶ τοὺς ἀσεβεῖς πυρπολήσαντα· τὸν τοὺς μύστας σφάζαντα τῆς Βαβέλ, τὸν μύστιν, ἧς προεώρακε τὸ πνεῦματι, ἐν αὐρᾷ λεπτῇ Χριστοῦ Θείας σαρκεύσεως τὸν ξενο-

τρόφον τῆς χήρας; τοῦ πυρὸς τὸν στύλον; τὸν πνέοντα τοῖς νεκροῖς θεία χάριτι, τὸ τοῦ Πνεύματος ἐνδιαίτημα.

Ποῖοις πνευματικοῖς ἄνθεσι, τὸ τοῦ Πνεύματος στέφωμεν σκευὸς τὸν φλογὶ πυρὸς σιτιζόμενον, καὶ τὸ πυρὶ σπαργανούμενον τὸ μιᾶς τροφῆς ἐν τῇ ἰσχύει ὁδόν, Τεσσαρακονθήμερον ἀνίσταντε τὴν τροφήν, τὸν διὰ τοῦ κόρακος δεχόμενον; τῶν προφητῶν τὴν κηρίδα Ἡλιοῦ τὸν μέγαν, δι' οὗ δαιμόνων ὄφρυν, καθεῖλεν ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεως.

Πάντες οἱ εὐτελεῖς δοῦλοί σου, σοὶ προσπίπτομεν Θεοῦ Προφήτα, δώρησαι ἡμῖν, ἀνκραζόντες, χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος ἐνδοξε, ὡς περ Ἐλισσαίῳ ἐδώρισω διπλὴν, ταύτην μάκαρ ἐξεκτίσαντι καὶ ὁδὸς εὖρειν λύσιν ταῖς πρεσβεῖαις σου, ὁ φλημάτων πάντων, ὃ τε Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ, δευτέρας Ἐλεούσεως, Ἡλιοῦ ἤξεις θεόνυμε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Δευτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ ἀπανσέπτῳ ναῷ τῶν θεηγόρων Προφητῶν, ψαλμικῶς ἄσωμεν ἐναρμόνιον μέλος, τῷ τούτους δοξάζοντι, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιᾷ ἀναβοήσωμεν. Χαίρεις ἐπιγίγει ἀγγελε, καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἡλία μεγαλύνουμε. Χαίρεις ὁ διπλὴν τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ κομισάμενος, Ἐλισσαίε πανσεβάσμιε. Χαίρετε ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ προστάται καὶ ἱατροί, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ. Ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περιστάσεως, καὶ πικροῦν κινδύνων λυτρώσασθε, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν πανέορτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνομνήσει σου τὸν ἀλόγευτον τόκον; ὃ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν γ'. τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ τὸν Προφήτην, καὶ εἶπε πρὸς Ἀχαάβ· Ζῇ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὃ παρέστην ἐνώπιον αὐτοῦ σήμερον, εἰ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ ὑετός, εἰ μὴ διὰ στόματός μου. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγων· Πορεύου ἐντεῦθεν κατὰ ἀνατολάς, καὶ κοῦβητι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τῷ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου· καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ, καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι τοῦ δια-

τρέφειν σε ἐκεῖ. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, ἐπὶ πρόσωπον τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ κόρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τὸ πρωῒ, καὶ κρέας τὸ δείλης, καὶ ἐκ τοῦ χειμάρρου ἐπίνεν ὕδωρ. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, καὶ ἐξηράνθη ὁ χειμάρρος, ὅτι οὐκ ἐγένετο ὑετός ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγων· Ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Σαρεφθὰ τῆς Σιδωνίας, καὶ καθίσει ἐκεῖ· καὶ ἰδοὺ ἐντελοῦμαι γυναικὶ χήρᾳ τοῦ διατρέφειν σε. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεφθὰ, εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως. Καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυνὴ χήρα συνέλεγε ξύλα· καὶ ἐβόησεν Ἡλιοῦ ὀπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Λάβε δὴ μοι ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἄγγος, καὶ πίομαι. Καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν. Καὶ ἐβόησεν Ἡλιοῦ ὀπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπε· Λήψη δὴ μοι καὶ ψωμὸν ἄρτου ἐν τῇ χειρὶ σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνή· Ζῇ Κύριος ὁ Θεός σου, εἰ ἔστι μοι ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἡ ὕσον δρᾶς ἀλεύρου ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ· καὶ ἰδοὺ συλλέγω δύο ξυλάρια, καὶ εἰσελεύσομαι, καὶ ποιήσω αὐτὸ ἑμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγόμεθα. καὶ ἀποθανούμεθα. Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς αὐτήν· Θάρσει· εἰσελθε, καὶ ποιήσον κατὰ τὸ ῥῆμά σου· ἀλλὰ ποιήσόν μοι ἐκεῖθεν ἐγκρυφίαν μικρὸν ἐν πρώτοις, καὶ ἐξίσσεις μοι· σεαυτῇ δὴ καὶ τοῖς τέκνοις σου ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτων· ὅτι τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός Ἰσραὴλ. Ἡ ὑδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐκλείψει καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει, ἕως ἡμέρας τοῦ δοῦναι Κύριον τὸν Θεὸν ὑετὸν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη ἡ γυνή, καὶ ἐποίησε κατὰ τὸ ῥῆμα Ἡλιοῦ, καὶ ἦσθιεν αὐτός, καὶ αὐτή, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἡ ὑδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐξέλιπε, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήθη, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἡλιοῦ. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, καὶ ἠρρώστησεν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς, τῆς κυρίας τοῦ οἴκου, καὶ ἡ ἀρρωστία αὐτοῦ κραταῖα σφόδρα, ἕως οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ πνεῦμα. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἡλιοῦ· τί ἐμοὶ καὶ σοί, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; εἰσῆλθες πρὸς με τοῦ ἀναμνήσαι τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ θανατώσαι τὸν υἱόν μου; Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς αὐτήν· Δός μοι τὸν υἱόν σου. Καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὑπερῶον, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, καὶ ἐκοίμισεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ. Καὶ ἀνεβόησεν Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν· Οἶμοι! Κύριε ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐκά-

κωσας τοῦ θανατῶσαι τὸν υἱὸν αὐτῆς. Καὶ ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτό. Καὶ ἐγένετο οὕτω, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ἤκουσε Κύριος ἐν φωνῇ Ἡλιοῦ, καὶ ἐπεστράφη ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου πρὸς ἑγκατον αὐτοῦ, καὶ ἔζησε. Καὶ ἔλαβεν Ἡλίας τὸ παιδάριον, καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὑπερφύου εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ· Βλέπε, ζῇ ὁ υἱός σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἡλιοῦ· Ἴδού τοῦτο ἔγνωνκα, ὅτι σὺ ἄνθρωπος εἰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ῥῆμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν.

Βασιλειῶν γ'. τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ τὸν Θεσβίτην ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ τρίτῳ, λέγον· Πορεύθητι καὶ ὄφθητι τῷ Ἀχαάβ, καὶ δώσω τὸν ὕετον ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο, ὡς εἶδεν Ἀχαάβ τὸν Ἡλιού, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ εἰ αὐτὸς ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραήλ; Καὶ εἶπεν Ἡλιού· Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ, ἀλλ' ἡ σὺ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπορεύθητε ὀπίσω τοῦ Βαάλ. Καὶ νῦν ἀπόστειλον καὶ σὺν ἀνθρώποις σου πρὸς με πάντα Ἰσραὴλ εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον, καὶ τοὺς προφῆτας τοῦ Βαάλ, τετρακοσίους καὶ πεντήκοντα, καὶ τοὺς προφῆτας τῶν ἄλσων τετρακοσίους, ἐσθίοντας τράπεζαν Ἰεζάβελ. Καὶ ἀπέστειλεν Ἀχαάβ εἰς πάντα Ἰσραὴλ, καὶ ἐπισυνήγαγε πάντας τοὺς προφῆτας εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἡλιού· Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις ὑμῶν; Εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Εἰδὲ ὁ Βαάλ αὐτὸς πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν Ἡλιού πρὸς τὸν λαόν· Ἐγὼ ὑπολέλειμμαι προφήτης τοῦ Κυρίου μονώτατος· καὶ οἱ προφῆται τοῦ ἄλσους σφόδρα πολλοί. Δότωσαν οὖν ἡμῖν δύο βόας· καὶ ἐκλεξάσθωσαν ἑαυτοῖς τὸν ἕνα, καὶ μελισάτωσαν, καὶ ἐπιθέτωσαν ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθέτωσαν. Καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸν βούην τὸν ἄλλον, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῶ. Καὶ βοᾶτε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ὑμῶν· καὶ ἐγὼ ἐπικαλέσομαι ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου. Καὶ ἔσται ὁ Θεός ὃς ἂν ἀκούσῃ ἐν πυρὶ, οὗτος Θεός. Καὶ ἀπεκρίθη πᾶς ὁ λαὸς καὶ εἶπε· Καλὸν τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλάλησας σήμερον. Καὶ εἶπεν Ἡλιού τοῖς προφήταις τῆς αἰσχύνης· Ἐκλέξασθε ἑαυτοῖς τὸν μόσχον τὸν ἕνα, καὶ ποιήσατε πρῶτοι καὶ ἐπικαλεῖσθε ἐν ὀνόματι Θεοῦ ὑμῶν, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῇτε. Καὶ ἔλα-

βον τὸν μόσχον, καὶ ἐποίησαν οὕτω, καὶ ἐπεκάλουν τὸ ὄνομα τοῦ Βαάλ ἐκ πρωίας ἕως μεσημβρίας, λέγοντες· Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Βαάλ, ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις· καὶ διέτρεχον ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, οὐ ἐποίησαν. Καὶ ἐγένετο μεσημβρία, καὶ ἐμνηστήρισεν αὐτοὺς Ἡλιού ὁ Θεσβίτης, καὶ εἶπεν· Ἐπικαλεῖσθε ἐν φωνῇ μεγάλῃ, ὅτι ἀδολεσχία ἐστὶ τῷ Θεῷ ὑμῶν. Καὶ ἐγένετο, ὡς ὁ καιρὸς ἔστη τοῦ ἀναβῆναι τὴν θυσίαν, καὶ οὐκ ἦν, ἐλάλησεν Ἡλιού ὁ Θεσβίτης πρὸς τοὺς προφῆτας τῶν προσοχθισμάτων, λέγων· Μετάσ τητε ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸ ὀλοκαύτωμά μου. Καὶ εἶπεν Ἡλιού πρὸς τὸν λαόν· Προσαγάγετε πρὸς με· καὶ προσήγαγε πρὸς αὐτὸν πᾶς ὁ λαός. Καὶ ἔλαβεν Ἡλιού δώδεκα λίθους κατὰ ἀριθμὸν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν Κύριος, λέγων· Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου. Καὶ ὠκοδόμησε τοὺς λίθους, καὶ ἰάσατο τὸ θυσιαστήριον Κυρίου τὸ κατασκευασμένον, καὶ ἐποίησε θαλαά, χωροῦσαν δύο μετρητάς σπέρματος κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἐπέθηκε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ὃ ἐποίησε· καὶ ἐμέλισε τὸ ὀλοκαύτωμα, καὶ ἐπέθηκεν εἰς τὰς σχίδακας, καὶ ἐστίβασεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ εἶπεν Ἡλιού· Λάβετε μοι δύο ὕδριας ὕδατος, καὶ ἐπιχετέωσαν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἐπὶ τὸ ὀλοκαύτωμα καὶ ἐπὶ τὰς σχίδακας. Καὶ εἶπε· Δευτερώσατε· καὶ ἐδευτέρωσαν· Τρισεύσατε καὶ ἐτρίσευσαν· Καὶ διεπορεύετο τὸ ὕδωρ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὴν θαλαά ἐπλησεν ὕδατος· καὶ ἀνεβόησεν Ἡλιού εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεός Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρὶ. Καὶ γνώτωσαν ὁ λαὸς οὗτος, ὅτι σὺ εἰ μόνος Κύριος, ὁ Θεός Ἰσραὴλ, καὶ ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ διὰ σέ πεποίηκα ταῦτα πάντα· καὶ σὺ ἐπέστρεψας τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω σου. Καὶ ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγε τὸ ὀλοκαύτωμα καὶ τὰς σχίδακας, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ θαλαά, καὶ τοὺς λίθους, καὶ τὸν χοῦν ἐξέλιξε τὸ πῦρ. Καὶ ἔπεσε πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτός ἐστιν ὁ Θεός· καὶ εἶπεν Ἡλιού πρὸς τὸν λαόν· Συλλάβετε τοὺς προφῆτας τοῦ Βαάλ, μηδεὶς σωθῇ ἐξ αὐτῶν. Καὶ συνέλαβον αὐτούς, καὶ κατήγαγεν αὐτοὺς Ἡλιού εἰς τὸν χειμάρρουν Κισσών, καὶ ἐκεῖ αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Καὶ εἶπεν Ἡλιού μετὰ ταῦτα τῷ Ἀχαάβ· Φωνὴ ποδῶν τοῦ ἵεως· ζεῦξον τὸ ἄρμα σου καὶ κατάρηθι, μὴ καταλάβῃ

σε ὁ υἱός· Καὶ Ἡλιοῦ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Κάρινον, καὶ ἔκυνεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἔθηκε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναμέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ, καὶ ἠΐστατο πρὸς Κύριον. Καὶ ὁ οὐρανὸς συνεσκότασεν ἐν νεφέλαις, καὶ πνεύματι, καὶ ἐγένετο ὑστὸς μέγας. Καὶ ἐπορεύετο Ἀχαάβ ἕως Ἰσραὴλ. Καὶ ἀνήγγειλεν Ἀχαάβ Ἰεζάβελ, τῇ γυναικὶ αὐτοῦ πάντα, ὅσα ἐποίησεν Ἡλιοῦ· καὶ ἀπέστειλεν Ἰεζάβελ πρὸς Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν· Αὐριον θύσομαι τὴν ψυχὴν σου ὡς ἕνα ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἤκουσεν Ἡλιοῦ, καὶ ἐφοβήθη. Καὶ ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται εἰς Βηρσαβὲ γῆν Ἰούδα, καὶ ἀφῆκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας, καὶ ἦλθε, καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου καὶ ἐκοιμήθη καὶ ὑπνώσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν· καὶ ἰδοὺ τις ἤψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἐπέβλεψεν Ἡλιοῦ, καὶ ἰδοὺ πρὸς κεφαλῇς αὐτοῦ ἐγκοιφίας ὀλυρίτης καὶ καμψάκης ὕδατος. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπιε, καὶ ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καὶ ἤψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός· Καὶ ἀνέστη καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ ἐπορεύθη, ἐν τῇ ἰσχυρί τῆς βρώσεως ἐκείνης, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ, καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ· Καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπε· Τί σὺ ἐνταῦθα; Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ· Ζηλῶν ἐξήλωσα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην σου οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, καὶ τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν ἐν ρομφαίᾳ, καὶ ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν· Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· Πορεύου καὶ ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδόν σου, καὶ ἤξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ, καὶ κρίσεις τὸν Ἑλισσαιέ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ, ὡς προφήτην.

Βασιλειῶν γ'. τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο ἡμέρα, καὶ ἐδρίσκει Ἡλιοῦ τὸν Ἑλισσαιέ υἱὸν Σαφάτ, καὶ αὐτὸς ἡροτρία ἐν βουσί. Καὶ ἐπῆλθεν Ἡλιοῦ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπέριψε τὴν μισητὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. Καὶ κατέλιπεν Ἑλισσαιέ τοὺς βόας καὶ ἔδραμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ, καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ ἀνάγειν τὸν Κύριον Ἡλιοῦ ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν

οὐρανόν, καὶ ἐπορεύθη Ἡλιοῦ καὶ Ἑλισσαιέ ἐν Γαλιλαίᾳ. Καὶ εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἑλισσαιέ· Κάθου δὴ ἐνταῦθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ εἶπεν Ἑλισσαιέ· Ζῇ Κύριος καὶ ζῇ ἡ ψυχὴ μου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι· καὶ πενήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν προφητῶν ἦλθον, καὶ ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν· ἀμφοτέροι δὲ ἔστησαν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην. Καὶ ἔλαβεν Ἡλίας τὴν μισητὴν αὐτοῦ, καὶ εἴλησεν αὐτόν, καὶ ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καὶ διήρθε τὸ ὕδωρ ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καὶ διέβησαν ἀμφοτέροι διὰ ξηρᾶς. Καὶ ἐγένετο ὡς διήλθον, εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἑλισσαιέ· Αἰτήσόν με τί ποιήσω σοι, πρὶν ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ. Καὶ εἶπεν Ἑλισσαιέ· Γεννηθήτω δὴ τὸ πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ δις ὡς ἐπ' ἐμέ. Καὶ εἶπεν Ἡλίας· Ἐσκήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. Πλὴν ἐὰν ἴδῃς με ἀναλαμβάνόμενον ἀπὸ σοῦ ἔσται σοι οὕτως· ἐὰν δὲ μὴ ἴδῃς, οὐ μὴ γένηται. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καὶ λαλούντων, καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρὸς καὶ ἵπποι πυρὸς, καὶ διεχώρισεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήφθη Ἡλίας ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ἑλισσαιέ ἑώρα, καὶ αὐτὸς ἐβόα· Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ. καὶ Ἰππεὺς αὐτοῦ· καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκ ἔτι· καὶ ἐκράτησεν Ἑλισσαιέ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ διέρορξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καὶ ἀνέϊλετο τὴν μισητὴν Ἡλιοῦ Ἑλισσαιέ, τὴν πεσοῦσαν ἀπάνωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέστρεψεν Ἑλισσαιέ καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἔλαβεν Ἑλισσαιέ τὴν μισητὴν Ἡλιοῦ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὰ ὕδατα καὶ οὐ διήρθε. Καὶ εἶπεν Ἑλισσαιέ· Ποῦ δὴ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀφώ; Καὶ οὕτως ἐπάταξε τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καὶ διήλθε διὰ ξηρᾶς.

Εἰς τὴν λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,

Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Ἡλίας ὁ ζηλωτής, καὶ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἀεροδάτης ἐδέρκετο σήμερον τῆς παγκοσμίου μνητῆς σωτηρίας προχειρίζομενος. Ὡς δόξης ἀκραίφνου, ἧς ἡξίωται ὁ ὑψιπέτης Προφήτης καὶ Προφητῶν ἐξαιρετὸν ἐγκυλλώπισμα! οὗτος γὰρ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ ἄταρκτος ἄνθρωπος δέδεικται τοῖς κατορθώμασιν· Ὅν ἐπαινοῦντες εἰπόμεν· Ἀντιλαδοῦ ἡμῶν σοφέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ αὐτὸς

Ἀστυκῶς σήμερον πιστοί, τὸν Προφήτην Κυρίου θμνοῖς τιμήσωμεν, Ἡλίαν τὸν Θεοδίτην, καὶ ζηλωτὴν τὸν ὑπερλαμπρὸν·

Οὗτος γὰρ ἐν τῇ γλώσσῃ τὸν οὐρανὸν ὡς σίδηρον ἐχάλκευσε, καὶ τὴν γῆν τὴν ἔγκαρπον, ἄκαρπον ἐποίησεν. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ πῆ-
λινος ἄνθρωπος, οὐρανούς τοῦ δοῦναι ὑπὲρ οὐκ εἶπεν. Ὡ τοῦ θαύ-
ματος! ὁ φθαρτὸς ἄνθρωπος, ἀφθαρσίαν ἐνδέδωκε, καὶ οὐρανούς
ἀνατρέχει ἐν πυρίνῳ ἄρματι, τῇ μὴλωτῇ Ἑλισσαίῳ διπλὴν τὴν χά-
ριν χαριζόμενος. Βασιλεῖς ἐλέγχει, καὶ λαὸν ἀπειθῇ λιμῷ διαφθεί-
ρει. Τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς πάντας κατήσχυνε, καὶ τῆς χάριτος τὸν
υἱὸν λόγῳ ἀνέστησεν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν
εἰρήνῃ διαφύλαξον τοὺς ὁρθοδόξους Βασιλεῖς ἡμῶν, καὶ τὰ τῆς νί-
κης τρόπαια κατὰ βαρβάρων αὐτοῖς δώρησαι.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Πνευματικοῖς ἄσκησι, τοὺς Προφῆτας Χριστοῦ ἅπαντες εὐφημή-
σωμεν. Ἡλίας γὰρ ὁ Θεοδίτης, οὐρανοδρόμος γέγονε, καὶ μὴ-
λωτῇ Ἑλισσαίῳ, τὴν χάριν ἐδέξατο διπλὴν παρὰ Θεοῦ· καὶ φωστῆρες
παῖδοι τῇ οἰκουμένῃ ἀνεδείχθησαν, πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ

Φωστῆρες ἀνέτειλαν τῇ Οἰκουμένῃ δύο παμφαεῖς Ἡλίας καὶ Ἑ-
λισσαίος. Ὁ μὲν θεῖον λόγον, οὐρανίους σταγόνας ἀπέκλεισε καὶ
βασιλεῖς διήλεγξεν. Ἄρματι δὲ πυρίνῳ εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν. Ὁ δέ,
ἀτεκνοντα ἰάσατο ὕδατα, καὶ διπλὴν δεξάμενος χάριν, Ἰορδάνου
τὰ ρεῖθρα ἀπέκλεισε, καὶ νῦν μετ' Ἀγγέλων χορεύοντες, ὑπὲρ ἡμῶν
πρεσβεύωσι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ἐξάραν ἄρμα σὲ πυρφόρον, ὡς ἐν σεισμοῖς εἰς οὐρανούς, τὴν
περίπνοον χάριν σοι παρέσχετο. Ἡλία Θεοδίτα, τοῦ μὴ ἰδεῖν
θάνατον, ἕως ἂν κηρύξῃς τὴν τῶν πάντων συντέλειαν διὸ πάρεσον
διδούς ἡμῖν, τῶν σῶν κατορθωμάτων τὴν μύσιν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀρσενίου.

Εν πυρίνῳ ἄρματι ἐπιδίφριος ἄρθεις, εἰς χώραν φωτεινὴν μετετε-
τέθης, ὦ Θεοδίτα Ἡλιοῦ. Αἰσχύνῃς δὲ προφῆτας κατήσχυνας.
Ὡ τὸν οὐρανὸν λόγῳ δεσμεύσας, ὡσαύτως λύσον καὶ ἡμῶν τὰ πται-
σματα ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεο-
τόκε, ἵνα σὲ δοξάζομεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῆς τὸν Στίχον, Στιχ. Προοίμια.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.

Οπρὸ συλλήψεως ὧν ἡγιασμένοι, ὁ ἑνσαρκὸς ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πό-
ρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας Χριστοῦ ἐλευ-
σεως θεὸς πρόδρομος, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, τῶν προφητῶν ἡ κρηπίς,
πνευματικῶς συνεκάλεσε τοὺς φιλεόρτους, πανηγυρίσαι τὴν θείαν
μνήμην αὐτοῦ. Οὐ ταῖς πρεσβείαις διαφύλαξον, τὸν λαόν σου Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ βλάβης παντοίας, τοῦ βολίου ἀνενόχλητον.

Στιχ. Μὴ ἄπτεσθε τῶν Χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ
πονηρεῦσθε.

Οὐρανόφρων Ἡλίας ὁ Προφήτης θεόμενος ἅπαντα ἀπὸ Κυρίου
Θεοῦ, τὸν Ἰσραὴλ ἐκπορνεύσαντα καὶ τοῖς εἰδώλοις προσετη-
κότα ζήλῳ πυρούμενος, νεφέλας συνέστειλε, καὶ γῆν ἐξήρανε, καὶ
οὐρανούς λόγῳ ἐκλείσε, εἰπὼν· Οὐκ ἔστε, σταγὼν ἐν γῇ εἰμὶ ἐμοῦ
διὰ στόματος. Αὐτὸς ὑπάρχει ἐστιάτωρ νῦν, ὡς ἀφθόνως ἡμῖν πα-
ρεχόμενος, ἀνεκλάλητον χάριν τοῖς πιστῶς αὐτὸν γεραίρουσι.

Στιχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα· κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Οτῶν ἀρρήτων ἐπόπτης μυστηρίων, σὺ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα διέρ-
ρηξας· σὺ τὴν ἀπάτην ἐτέφρωσας, τὴν τῶν εἰδώλων, τῇ ἀστρα-
πῇ τῶν θείων ρημάτων σου· σὺ παρανομήσαντα ἡλεγκξας ἄνακτα, καὶ
ἱερεῖς ἐθανάτωσας τῆς ἀνομίας. καὶ τὴν θυσίαν εὐχὴ ἐνέπρησας. Καὶ
τοὺς φλογώδεις τῶν λαῶν σου νῦν, τῶν παθημάτων καὶ θλίψεως ἀν-
θράκας, Ἡλιοῦ σαῖς πρεσβείαις τῷ πυρὶ ἐναπομάρανον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Προφῆτα κήρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης οὐδέποτε
χωρίζεις καὶ ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι αἰεὶ παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψί-
στοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος.
Αἰτησαι ἱλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν
τῆς ζωῆς σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ σοῦ Προ-
φήτου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο ἑνσαρκὸς Ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δευτέρας Πρό-
δρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἄνωθεν κατα-
πέμψας Ἑλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπροὺς καθα-
ρίζει, διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκα τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος· καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον. ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις τοῦ Ἑσπερινοῦ. **Δι'** εὐχῶν τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὸν Ὁρόρον

Μετὰ τὴν α'. Σιχολογ. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Φωστῆρα παμφαῖ, διφρηλάτην πυρφόρον, καὶ ἄγγελον σαρκί, ζήλου πνέοντα θείου, δυσσέβειν τρέποντα, παρανόμους ἐλέγχοντα, κορυφαῖόν τε, τῶν Προφητῶν σε συμφώνως καταγγέλλομεν, μάκαρ θεόπτα Ἡλία· διὸ ἡμᾶς φροῦρήσον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ σῴζειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, θυμῷ ὀλισθαίνουσιν, ἀπωλείας Πανάμωμε, καὶ ἐν ὥρᾳ με τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου. ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς τε κολάσεως.

Μετὰ τὴν β'. σιχολογία, Κάθισμα. Ἦχος Δ'.

Ἦχος δ' αὐτός.

Θεῷ δι' ἀρετῆς, ἀκραιφνοῦς φεικώτης, οὐράνιον ζωὴν, ἐπὶ γῆς βιωτεύσας· ζωὴν δὲ τῆς χάριτος, κεκτημένος μακάριε, σοῖς φουσίμασι, παιδα θανόντα ἐγείρεις· μένεις δ' ἀφθαρτος, κρείττων θανάτου, Ἡλία θεόπνευστε.

Δόξα ἐπεφάνης σήμερον.

Τεσσαρακονθήμερον, ὁδὸν ἀννείς, μὴ δρώσει ἐνδοξε, ῥωσθεῖς Ἀγγέλου τῇ ἀφῇ· διὸ τοῖς πίστει τιμῶσί σε, ῥώσιν παράσχου, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομήτωρ, ἐφαπλούσα, σκέπασον τοὺς καταφεύγοντας εἰς σέ, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας· πᾶσι παράσχου, Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθ. Ἦχος πλ. Δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον...

Ηλιοῦ τὸν πυρίπνουν καὶ ζηλωτὴν, τὸν Θεόπτην καὶ Πρόδρομον τοῦ Χριστοῦ, δευτέρως ἐλεύσεως, καὶ τῆς πρώτης συνόμιλον, τὸν δι' ορνέου ἔωθεν, καὶ δειλῆς τρεφόμενον· καὶ ξενοτρόφῳ θρώσει, τὴν χεῖραν ἐκτρέφοντα, καὶ τὸν ταύτης παιδα ἐκ νεκρῶν ἀνιστῶντα· τὸν θυμα καὶ σχίδακας, πυρὶ θεῷ ἐμπρήσαντα, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν, κραυγάζοντας αὐτῷ ἐκ ψυχῆς· τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι ἄψεν, ἡμῶν πρεσβεύεις προφητα, τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Δόξα τὴν Ὁραιότητα.

Τὰ Ἰορδάνεια, διήλθες ὕδατα, Ἡλία πρότερον, καὶ τότε ἄρματι, ἀνῆλθες ὡς εἰς οὐρανόν, ἐμφαίνων τι μυστήριον· οὐδείς δύναται, ἀνελθεῖν εἰς οὐράνια, ἐκτός εἰμὴ πρότερον, μετανοίας τὰ ὕδατα, διέλθῃ καὶ ψυχὴν ἐκκαθάρῃ, ἧς σύμβολον ὁ Ἰορδάνης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατατιτρώσκει με, βέλος γλυκύτατον, τῆς ἀγαπήσεως τῆς σῆς Πανύμνητε· καὶ καταθέλγει με πυκνῶς, δοῶν σοι εὐλογημένη, χαίρει ἡλιόμορφον, βασιλέως παλάτιον. χαίρει θρόνε πύρινε, ἡ θεὸν ἀναδείξασα, ἀνθρωπον φύσει τῷ τοκετῷ σου, ἀνθρώπους δὲ Θεοὺς κατεχάριν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ προοίμιον.

Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Μὴ ἄπτεσθε τῶν Χρηστῶν μου. Τὸ πᾶσα πνοή.

Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἐκράτησαν οἱ Μαθηταὶ τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ πρὸς ἑαυτούς, συζητοῦντες τί ἐστὶ τό, ἐκ νεκρῶν ἀνιστῆναι. Καὶ ἐπὶ ῥώτῳ αὐτὸν λέγοντες· Ὅτι λέγουσιν οἱ Γραμματεῖς, ὅτι Ἡλὶαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον ἀποκαθιστᾶ πάντα· καὶ πῶς γέγραπται ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πολλὰ πάθῃ, καὶ ἐξουδενωθῇ. Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν, ὅτι καὶ Ἡλίας ἐλήλυθε, καὶ ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠδέλυσαν, καθὼς γέγραπται ἐπ' αὐτόν. Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς Μαθητάς, εἶδεν ὄχλον πολὺν περὶ αὐτούς, καὶ Γραμματεῖς συζητοῦντας αὐτοῖς. Καὶ εὐθὺς πᾶς ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτόν, ἐξεθαμβήθη, καὶ προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν.

Ὁ Ν· Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προφήτου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου. Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ θεοῦ ζήλου τὸ πῦρ, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος, Ἡλία θεόνυμα, ὄχλον τῆς ζωῆς σου τὸν δίαυλον, ἐν πυρὶ διατέλεσας· ἐν γὰρ τῇ γεννήσει σου μάκαρ, παρὰ τῶν Ἀγγέλων πῦρ ἐκτίσθη, ἐν δὲ τῇ ζωῇ σου τρισάκις ἐξ Οὐρανοῦ πῦρ κατήνεγκας, καὶ ἐν τῷ τέλει

σου, ἄρμα πυρός, ἐξεκράσαν, ὡς εἰς Οὐρανὸν ἀνεβίβασεν· ὦ τοῦ θαύματος! πῶς ὁ πῆλινος ἀνδρὶς χαλκευθεὶς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, πύρινος ὄλος ἐγένετο! καὶ νῦν τῇ αὐτῇ πυρὶ τῆς Θεότητος ἡνωμένος, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες.

Ὁ πρῶτος κανὼν Ἰωάννου Μοναχοῦ. φέρων Ἀκροστιχίδα τὴν δεξιὰν Θεοτοκίου.

Αἰνῶ χορεύων Ἡλιοῦ τὰ θαύματα.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αδελφὲν προηρημένοι, τῶν Ἡλιοῦ θαυμάτων, τὴν πυρίπνοον δύναιμι, τῆς πυριμόρφου καὶ σεπτῆς, γλώσσης τῆς τοῦ Πνεύματος, τὸ σθένος ἐπαξίως ἐπικεκλήμεθα.

Ιλαθὶ θεοφόρε, καὶ τῆς ἀπόρου γλώσσης, τὸ στενὸν τε καὶ δύσηχον, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐν σοὶ, Πνεύματος διάναιξον, καὶ τράνωσον, πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου.

Νέμεις τὰ ὑπὲρ φύσιν, τοῖς πειθαρχοῦσι Λόγε, τοῖς σεπτοῖς σου προσταύμασι, καὶ ὑποτάττεις ὑετοῦ, πύλας εἰς Πνεύματος, σθενοῦ μενον τὸν λόγον ἀπεργαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Μόνη εὐλογημένη, τὸ καθαρόν καὶ θεῖον, τῆς ἀγνείας κειμήλιον, τῆς ἀκαθάρτου τῶν παθῶν, κάθαρρον ἰλύος με, αἰτούσα συγχώρησιν τῶν πταισμάτων μου.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Νέμους μάκαρ μοι θεῖαν Ἡλιοῦ χάριν Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φραζώ.

Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θεαῖς, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατὰ τρυφῆν ἐφιέμενον.

Εν τῇ σὲ τίχτισθαι ὁ σὸς μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογὶ τε σπαργανούμενον, σὲ τεθέαται μακαρ· διὸ ταῖς σαῖς παρακλησίαις, ρύσαι με πυρὸς αἰωνίζοντος (*).

(*) Τὰ περὶ τῆς πυρίνου ταύτης σιτίσεως καὶ φλογεῶς σπαργανώσεως τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἔλαβεν ἴσως ὁ Ἰγνυφδὸς Ἰωσήφ ἐκ

Μεγαλυνχεὶς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐξηλῶσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ, τῇ Κυρίῳ πάντοτε διόμε ἐνδυνάμωσον, ζήλου θεοῦ πλησθέντα, τὸ ἐνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ουπερούσιος Θεὸς Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται. καὶ δι' ἡμᾶς ὤφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με πάντα γε, σῶσαι καὶ κολάσεως ρύσασθαι.

Ῥοδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ρεῖς ἄριστος Προφήτα, ὁ ἐστιάτωρ, ὁ κόραξ' ἐλῶν σοὶ τὴν πανδοκίαν, ὁ μόνος ἐμπιπλὼν πᾶν ζῶον εὐδοκίας, ὃ πάντες κράζομε· Σὺ εἰ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλην σου Κύριε.

Χάρις τῷ εὐεργέτῃ καὶ κηδεμόνι, τῷ χήραν καὶ Προφήτην ἀλληλοτρόφους, ἀρρήτῳ ἐκτελέσκοντι προμηθεῖα, ὃ πάντες κράζομε· Σὺ εἰ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλην σου Κύριε.

Οκλείσας ὁδροτόκους νεφέλας ὕειν, τροφῆς ἡπορημένη τῇ Σαραφθίᾳ, τὰ λείψανα τῆς θρώσεως ἀνεδότης, ψεκάζειν ἔδρασκε· διὸ καὶ ἔκραζες· Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλην σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη παρὰ πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνας, μεγάλων ἡξιώθης καὶ ὑπὲρ φύσιν· Θεὸν γὰρ τὸν ἀχώρητον πάση κτίσει, ἐν μήτρᾳ ἠνεγκας, καὶ ἐσωμάτωσας· ὅθεν Θεοτόκον σε πιστεῖ σέβομεν.

Ἔτερος. Οὐρανίης ἀψίδος.

Ιερεὶς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεὶς ἔκτεινας, ἐνδοξε Προφήτα, ζήλω Θεοῦ πληροούμενος· ὅθεν κραυγάζω σοι· Τῶν τῆς αἰσχύνης με ἔργων, καὶ δικαιωνίζοντος πυρὸς ἐξάρπασον.

Σὲ προβάλλομαι πρέσβιν, πρὸς τὸν Θεὸν μέγιστον, σῶζειν με δυνάμενον, πάσης Μάκαρ κακώσεως· προσεπικάμφητι, τῇ ταπεινῇ μου δεήσει, καὶ μὴ ὑπερίδης με, παρὰ κλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεὸς σε, ὁ παντουργὸς ἐνδοξε, πάλαι Ἡλιοῦ, δι' ὁρνεοῦ τρέφων Προφήτᾳ σε· ὃν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με, καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος, ποιῆσαι μέτοχον.

τοῦ ἐφεξῆς συναξαρίου εἰς τὸν Προφήτην τοῦτον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Θεία Γραφή, ἡ πάσης Ἱερᾶς Ἱστορίας ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος, οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρει, δηλον, ὅτι ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου, ἴσως τοῦ ἐπιγραφομένου «Ἀποκάλυψις τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ»· ἢ καὶ ἐκ παραδόσεώς τινος Ἰουδαϊκῆς.

Θεοτοκίον.

Α διόδευτε πύλη, ἡ πρὸς Θεὸν φέρουσα, πύλας μετανόιας μοι Κόρη, ἀνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα, ἁμαρτιῶν μου τὸν ρύπον, ὁμβρους τοῦ ἐλέους σου θεοχαρίτωτε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ος Προφήτης τοῦ ὄντως θεοῦ φωτός, τοὺς προφήτας τοῦ ψεύδους καταδαλὼν, ἐν τούτῳ διήλεγξας, Ἀχάδ ἀνομήσαντα, μὴ προσκυνεῖν διδάξας· τῷ Βααλ πανένδοξε, καὶ εὐχῇ αἰτήσας, ἐξ ὕψους τὰ νάμια· ὅθεν καὶ πυρίνῳ, ἀνελήφθης Ἥλια, ὀχήματι μετάρσιος, διφρηλάτης πρὸς Κύριον· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἁφαισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ος παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπέρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκαί, πᾶσι μακαρίζομεν, γενναίαι τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν. ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάξεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον Ὅθεν τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἅλως δοξάζουσι, τὸν Πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σὺ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἁφαισιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸν ἄσπερον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἁκούην.

Ριζοτόμος μὲν ὦφθης, κακίας σαφῶς Προφήτα, ἀρετῆς δὲ φωτοκόμος· διὸ τιμῶμέν σε.

Ελοιδορεῖτο λόγοις, σε χήρα τροφός, τὸν θάνατον Προφήτα, τοῦ παιδὸς ἔγερσιν ἐπισπεύδουσα!

Υπεσημῆνω δόξαν Τριάδος σαφῶς, ἐμπνεύσει τρισαρίθμῳ, τῇ μητρὶ τὸν παῖδα ζῶντα δωρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ος κατάκρπος ἄμπελος, βότρυν Ἀγνή, τῆς σωτηρίας οἶνον, πᾶσιν ἀναβλύζειν ἐκυσφόρησας.

Ἔτερος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Κάμπει τὸν σόν, ζῆλον Θεὸς πυρακτούμενον, καὶ πρὸς χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλῇ, Ἥλιου φυγάδα γεγεννημένον θεσπέσιον· διὸ σὲ ἱκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινῶσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Αμαρτιῶν, νέφη θεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμία, βίου με χεῖμάζουσι, καὶ ἐπιπνεύουσι χαλεπῶς κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς ποινηρίας τὰ πνεύματα. Προφήτα θεηγόρε, κυδερνήτης γενεᾷ μοι, σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Ρῶσιν ψυχῆς, ρῶσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπών, μάκαρ Ἥλιου, Κύριον τῆς δόξης· καὶ ἀδελθῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου, κατευόδωσον· σὲ γάρ, ἀγαθὸν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πασῶν, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν Ἀθλητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ὁσίων ἱκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἁμαρτόντα καὶ ρυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτός χορηγός.

Νόμος πατρῷός σε, ὡς πρεσβευτὴν παναληθῆ ἔδειξε, τερατουργόν, ἐκρέποντα φύσεις, στοιχείων Ἥλιου, καὶ ὄσιον θῦμα, φλογίζοντα νάμκσιν.

Ησχυνας ἄριστα, ὡς ἀληθείας λατρευτῆς Ὅσιε, τῆς ἐναγοῦς, προφήτας αἰσχύνης, παμμάκαρ Ἥλιου, σαφῶς ὑπογράψας, Τριάδας τὴν δύναμιν.

Λόγω τῆς χάριτος, ἱερατεύων Ἥλιου τέθυκας, τοὺς ἱερεῖς, τῶν προσοχισμάτων, ἀθώοις σου χερσὶ, καθάπερ ποδήρει, τῷ ζήλῳ κοσμούμενος.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκοῦσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντός Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε ἀγνή· χαῖρε ἡ τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν, Χαῖρε ἡ χωρήσασα Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ἔτερος. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ομβροτόκους νεφέλας, εἵργεις πυρακτούμενος ζήλῳ τῆς πίστεως· ἀλλὰ δέομαί σου, Ἥλιου ἱεραῖς μεσιτείαις σου, τὴν φλογμῷ τακείσιν, τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου θείαις, ἐπομβρίαις ἀρδεῦσαι καὶ σῶσαι με.

Ιερεὺς δεδειγμένος, τέθυκας ἀθώοις σου χερσὶ πανόλδιε, τῶν προσοχισμάτων, ἱερεῖς ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα· ἀλλὰ δέομαί σου, πάσης αὐτοῦ ἁμαρτίας, ἀδελὰδὲ με Προφήτα συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι Προφήτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ θύματα, ἐκτελέσας πίστει· διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, τὸν ἱερὸν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὕλῳδῃ μου ἀβὴ συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον.

Επὶ σὲ ὥσπερ ὁμῶς, Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος· ὃν δυνάμει Κόρη, ἐπομβρίαις μοι νῦν κατανύξεως, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ρύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου πανάμωμε.

ᾠδὴ στ'. Ἀβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ἰνδαλμα θεοσεβείας, καὶ δίου ἀκραιφνεστάτου, φυτουργὸς ἀγνείας ἐγένου, Ἀγγέλων τε μίμημα θεσπέσιε, Ἡλιοῦ θεοφόρε.

Οιστρός σε προφητοκτόνου, γυναιου ἐκδειματώσας, τὸν δεσμεῖν καὶ λύειν λαχόντα, ὁμῶν ἐπίδλυσιν θεσπέσιε, Ἡλιοῦ φυγαδεύει.

Υψώσας γονυπετήσας, νοὸς μετάρσιον ὄμμα, δι' ἱκετηρίας ἱεράς, λύσιν ποιούμενος καὶ αὐλακας, γῆς ἐμέθυσας ὁμῶν.

Θεοτοκίον.

Βάτος σε ἐν τῇ Σινάϊ, ἀφλέκτως προσομιλοῦσα, τῇ πυρὶ προγράφει, Μητέρα τὴν ἀειπάρθενον, ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλά σοι ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ, κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσωποῦντά σε, Ἡλιοῦ τὸν μέγαν, καὶ τὴν ἀχραντον Μητέρα σου.

Αγνείας ὡς φυτουργός, ἀγνὸν ψυχῇ με συντήρισον ὡς ζῆλωτῆς Ἡλιοῦ, ζήλου θείου πλήρωσον, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως τῆς κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμι.

Νηστεύεις δρώσει μὲν ὁδὸν τεσσαρακονήμερον, ἀνύων θείαν ὁδοῦ διὸ ἱκετεύω σε πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεῦσθαί με, Θεοφόρε ἐνδυνάμωσον.

Θεοτοκίον.

Ηπόλη ἡ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδους θείας ὑπάνοιζον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι, ἐξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτόκε ἀπολήψομαι.

Κοντάκιον, Ἦχος Β'. Αὐτόμελον.

Προφῆτα καὶ προόπτα τῶν μεγαλουργιῶν τοῦ Θεοῦ, Ἡλία μεγάλω-
νυμε, ὁ τῇ φθέγματί σου στήσας τὰ ὑδατόρρυτα νέφη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν μόνον φιλόνητον.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δὲ τὴν ἄμετρον φιλάνθρω-
πίαν θεασάμενος ὁ Προφῆτης Ἡλίας, ἐταράττετο θυμούμενος, καὶ λόγους ἀπλαγχνίας πρὸς τὸν εὐπλαγχνον ἐκίνησεν. Ὁργίσθητι δοή-
σας, ἐπὶ τοὺς ἀθετήσαντάς σε, Κριτὰ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδόλως παρεκίνησε, πρὸς τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς αὐτὸν ἀθετήσαντας· αἰετὶ γὰρ τὴν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλό-
νητος.

Συναξάριον.

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς εἰς οὐρανοὺς πυρφόρου ἀναβά-
σεως τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοδότη.

Στίχοι

Ἐπέσχεν ὁμῶν, πῦρ τρίτον φέρων κάτω.

Σχίζει δὲ ρεῖθρον Ἡλίας τρέχων ἄνω.

Αἶφρῳ ἀνηρπάγῃς περὶ εἰκάδι Ἡλία ἱππεῦ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Προφήτου πρεσβείας ὁ Θεὸς ἐ-
λέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ' Βάτος ἐν ὄρει πυρί.

Τὴν παρὰ δόξας θεόθεν σοι, σχεδισθεῖσαν δύναμιν ἐνδεδικώς, τρα-
φῇ μὲν τεσσαρακονήμερον, Ἡλιοῦ θεσπέσιε, τὴν δολιχὴν καταλέ-
λυκας ὁδόν· διὸ ἐν Χωρήβ χορεύων ἐψάλλες· Ἐὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αὐρα πράξις ὑπέδειξε, καὶ λεπτοτάτῃ Κύριον σοὶ Ἡλιοῦ, Θεῷ ζη-
λοῦντι παντοκράτορι, οὐχὶ πνεῦμα δίκαιον, οὐ συστεισμός, οὐδὲ
πῦρ ἐκδειματοῦν. διὸ Ἱησοῦ τῇ πρᾶψι φάλλομεν· Ἐὐλογητὸς ὁ Θεὸς
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοφανείας ἡξίωσαι, καὶ προφητείας ὥσπερ ὁ μέγας Μωσῆς προφή-
τας χρίων διὰ Πνεύματος, Ἡλιοῦ θεσπέσιε καὶ βασιλεῖς· καὶ τῆς
δόξης ἐν Ὁρώρ, Χριστοῦ θεατῆς γενόμενος βοῶς· Ἐὐλογητὸς ὁ Θεὸς
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ τὴν σὴν ὁ πανάγαθος, Λόγος οἰκήσας· Ἀχραντὶ ὑπερφύως,
Θεοῦ Πατρὸς, ἡμᾶς ἀνέπλασε, καὶ ζωῆς ἡξίωσε τῆς ἐν Ἑδέμ·
διὸ Θεοτόκον σε πάντες πιστοὶ, προσκυνοῦντες ἀναμείλομεν· Ἐὐλογη-
τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Λὸν ἀπολλύμενον, κατοικτειρήσας, ζήλω τῆς πίστεως, ἐπικλήτεσι
θείαις, πῦρ κτηγᾶγου φλογίζον· Ἐνδόξε, δσιον θυμᾶ· διὸ ἱκε-
τεύω σε· Τῆς αἰωνίου φλόγος, ρῦσαι καὶ σῶτόν με.

Ιδεῖν κτηξίωσαι, Ὁρώρ ἐν ὄρει, Θεοῦ τὸ πρόσωπον· ὃν δυσώπει
Προφῆτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς
δίκης θεάσασθαι, ἀκταγνώστῳ ψυχῇ. αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Οδὸν πορευόμενος, τοῦ δίου πλάνης, πολλὰς ὑφίσταμαι. Ἀγαθὲ μου
προστάτα, κυβερνήσόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίξων γνώμῃ
σαλευόμενον, καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς Ἡλιοῦ νεύοντα.

Θεοτοκίον.

Υμῶν σε Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω θεοχαρίτω, τὴν ἀγνὴν σου
λοχεῖαν· δοθήθῃ μοι δίου τοῖς κύμασι, χειμαζομένῳ, καὶ
δίδου κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, κατάρτικὴν μολυσμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν.

Αριστα εὗρεν Ἀχαάθ, τὴν τοῦ γένους εὐπρεπὴ πανωλεθρίαν, Προφήτου ἐλεγμῷ, μαιφόνου μύσους ἀντέκτισιν· ὁ Θεοβίτης δὲ ἐκ πυριπνόου φρενός, τῷ ζωοδότῃ, ὕμνον ἀνεμέλπετο. Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υεῖ σε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καταφλέγον Ἥλιου ἐπιθεμένους, πεντήκοντα δισσοῦς, ὡς Θεοῦ ἀρίστῳ θεράποντι· τῷ κρατοῦντι γὰρ τῆς αἰεζώου ζωῆς, θεοπρεπῶς τὸν ὕμνον ἀνεκραύγαζες· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστήν σε ἔδειξε Χριστός, ὡς ἀγνείας φυτουργὸν ὁ τῆς Παρθένου ὑπέρθεος βλαστός, ἐν Θαδῶρ τῆς θείας σαρκώσεως, τῆς θεότητος τὸ ἀκατάληπτον φῶς, ἐν τῇ αὐτοῦ σαρκὶ δεικνύς σοι κράζοντι· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἔτερος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Χωρητικὸν δοχεῖόν σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν, ἄγγελον ἐν γῇ, πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα προφήτας, Ἥλιου καὶ αἰσχύνης, συγκόπτοντα μαχαίρᾳ, ἱερεῖς· διὰ τοῦτο, δοῶμέν σοι· Μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνης ρῦσαι.

Αρμα πυρός σε ἔλαβεν, ἀπὸ γῆς πυρακτούμενον, ζήλῳ, Ἥλιου τῷ θεϊκῷ θεόπνευστε· διὸ ἱκετεύω σε, τῶν ἐν τῇ γῇ με πάντων κακῶν, τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουφίζειν τὸν νοῦν μου, τεθρίππῳ καὶ πρὸς νύσσαν, οὐρανίαν με φθάσαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει, Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ρήματι ζῶντι ἐκλείσας, οὐρανὸν ὑετίζοντα· ρήματί σου νῦν, πνευματικῷ διάνοιζον, τὰς πύλας μοι δέομαι, τῆς μετανοίας Ἁγίε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου, κατανύξεις ὁμῆρους, καὶ σῶσόν με δοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριχδικόν.

Ισοσθενὴ ὁμότιμον, ὁμοούσιον σύνθρονον, σέδοντες Τριάδα, ἐν μιᾷ Θεότητι, Πατέρα δοξάζομεν, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἄδυτον αὐγὴν, ὁμοβασιλείον κράτος, καὶ μέλομεν συμφώνως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέδειαν, καὶ διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπέφηνεν· ὃν νῦν ἐκδυσώπησαν, ὑπεργία Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης, ὑπανοίξαι μοι πύλας, καὶ σῶσαι με δοῶντα. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ατραπτον ἀνθρώποις πορεῖαν, ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, τῇ μηλωτῇ τὸν ροῦν τὸν Ἰορδάνειον, ὁ Θεοβίτης περαιωθεὶς, διφρηλάτης αἰθέριος, οὐρανοδρόμον ἤνυσε, ξένην πορεῖαν διὰ Πνεύματος.

Τῆς θεοσεδείας τῷ ζήλῳ, ὁ Θεοβίτης πυρπολούμενος, ἐν πυριμόρφῳ ἄρματι ἐπαίρεται· μηλωτὴν δὲ ἐπιβαλὼν, ἐν λαθεῖν οὐ δεδύνηται, Ἐλισσαίῃ δισσοῦμενον, καταλιμπάνει θεῖα χάριτι.

Αποδαδειγμένος θεόπτης, ὁ Θεοβίτης σὺν Μωσῇ καθορᾷ, ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε, καὶ οὗς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδίᾳ οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ Θαδῶρ τὸν παντοκράτορα.

Θεοτοκίον

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς προμήτορος τὴν ἐκπνόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν αἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἔτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ιδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὐρὰ Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς πρότερον τό σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτόνας· Ἐνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θεαῖς καταύγασαν.

Ος πάλαι Ἰορδάνην τῇ μηλωτῇ, διερρήξας διέβης πανόλβιε· οὕτω καμοῦ, τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον· ὁμῆρους ἐπιτέμπων μου τῇ ψυχῇ, θακρῶν καθ' ἐκάστην, Προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρουν προξενούντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς, τε παρατροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ρῦσά με ἐνδοξε Προφήτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου δοῶ σοι, καὶ τῆς ἐν τῇ γεέννῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ηρπάγης πρὸς τὸ ὕψος Ἐλισσαίῃ, δισσομένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπὼν, ἐνδοξε αἰτήσαντι· Ἥλιού· μεθ' οὗ ἀπαύστως αἰτήσας, νίκην οὐρανόθεν τῷ Βασιλεῖ, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων, προστάτην σε πλουτοῦντι, πρὸς τὸν Δεσπότην ἀκατάσχυτον.

Θεοτοκίον

Φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθὴ, μὴ παρίδης πανάμωμε Δέσποινα ἄλλ' ἐκτενῶς, αἰτήσας πάντων Δημιουργόν, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσασθαι Παρθένα, καὶ θεῖας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρότητα.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Φῶς ἐν πυρίνῳ τεθρίππῳ, οὐρανοδρόμον σε δειξάν, ἄρματιλάτην Ἥλιᾳ, οὐ κατηγάλωσεν ὅλως· πῦρ γὰρ ἐν γλώσῃ πηλίνῃ, εἰλκυσας κάτω, καὶ ἀνεξήρανας ὁμβροὺς.

Θεοτοκίον

Θως ἡ τεκοῦσα Παρθένη, δυσώπησον σαῖς πρεσβείαις, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, τοῦ αἰωνίου με σκότους, τὸν πεποιθότα, τῇ σῇ σεπτῇ ἀντιλήψει.

Αἱ Καταδασίαι.

ᾠδὴ Α'. Ἦχος Δ'.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεῦματός, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι μητρὶ καὶ ὀφθήσομαι παιδρῶς πανηγυρίζων καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα

ᾠδὴ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θιάσον συκροτήσαντας πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου στέφανον δόξης ἀξίωσιν.

ᾠδὴ Δ'.

Τὴν ἀνέξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀδακούμε, κατανοῶν ἐκράυγαζε, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ Ε'.

Εξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου σὺ γὰρ ἀπειρίγαμε Παρθένη, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἀχρόνιον Υἱόν, πάσι τοῖς ὑμνοῦσι σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

ᾠδὴ σι'.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες εὐοχίαν οἰθεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

ᾠδὴ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτήσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλή, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

ᾠδὴ Η'.

Παῖδας εὐαγείς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτός.

Απας γηγενὴς σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδοχούμενος, πανηγυρίζετω δὲ αὐλὼν Νόων, φύσις γεραίρουσα· τὴν ἱερὰν Πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ δοᾶτω. χαίροις Παμμκαρίστε, Θεοτόκε ἀγνή, ἀειπάρθε.

Αἰτήσις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι. Ἐξαποστειλάριον.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμ. γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.
Ἦχος πλ. δ'. Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι.

Οτε σὺ Προφῆτα θεσπέσιε, τῷ Θεῷ δι' ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν εἰληφώς, τὴν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετερρόθμισας· καὶ πόλας, ὑετοῦ θέλων ἀπέκλεισας· καὶ ἄνωθεν πῦρ κατήγαγες· καὶ δυσσεβεῖς κατηνάλωσας. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ζήλω τοῦ Κυρίου πυρούμενος, παρανόμους βασιλεῖς, σὺ διεξήλαγξας σφοδρῶς· τῆς αἰσχύνῃς ἱερεῖς, σὺ ἐθανάτωσας θερμῶς· ἀνῆψας, πῦρ ἐν ὕδατι παράδοξον, τροφήν δέ, ἀγεώργητον ἐπήγαγας. καὶ νάματα Ἰορδάνεια, τῇ μηλωτῇ σου διέτεμες· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οτε σὺ Προφῆτα κατέδειξας, ἐπὶ γῆς ὡς ἀληθῶς, τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, τὴν ζωὴν ἐν σεαυτῷ, τὴν ἐνυπόστατον πλουτῶν, θανόντα, σαῖς φυσήμασιν ἀνέστησας. θανάτου, κρείττων ἐτι σὺ διέμεινας· ἄρμα πυρὸς ἐπιβέβηκας, αἰθέριος ἀνυψούμενος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, καὶ παμφαεῖς φωστήρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Ἡλίαν καὶ Ἐλισσαῖον· καὶ Χριστῷ ἐκδοήσωμεν χαρμονικῶς. Εὐσπλαγγε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἱκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου. Δοξολογία μεγάλη,

Ἀντίφωνα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Εἰς τὴν λειτουργίαν· τὰ Ἀντίφωνα Α'.

Ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ἠὺλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ὁμειώθην πελεκάνι ἐρημικῷ.

Ἐγεννήθην ὡς εἰ νυκτοκόραξ οἰκῶν ἐν οἰκοπέδῳ.

Ἠγρύπνισα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζων ἐπὶ δώματος.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐξεζήτησά σε τὸ πρόσωπόν σου Κύριε ζητήσω.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις Θαυμαστός.

Ἐδίφησέ σε ἡ ψυχὴ μου προσαπλῶς σοί, ἡ σὰρξ μου ἐν γῇ ἐρήμῳ, καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.

Διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων σου, ἐγὼ ἐφύλαξα ὁδοὺς.
Οὐκ ἐκρυψα τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς.

Ἀντίφωνον γ'.

Εἶπα τοῖς παρανομοῦσι μὴ παρανομεῖτε, καὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ ὑποῦτε κέρας.

Ὁ ἑνσαρκος ἄγγελος.

Ἰδοὺ τὰ χεῖρά μου, οὐ μὴ κωλύσω, Κύριε, σὺ ἔγνων.
Καὶ ἡ γλῶσσα μελετήσῃ τὴν δικαιοσύνην σου.
Ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινόν σου.

Εἰσοδος. Δεῦτε προσκυνήσωμεν.

Ὁ ἑνσαρκος Ἀγγελος. Τοῦ Ἁγίου τῆς μονῆς καὶ τοῦ Κοντάκιον.

Ἀπόστολος

Προκείμενον. Ἦχος Δ'.

Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Εἶπεν, ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Κάθου ἐκ δεξιῶν μου.

Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί ὑπόδειγμα λάβετε τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας, οὓς ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας τὴν ὑπομογήν Ἰωβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολυεύσπλαγχνος ἐστὶν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρων. Πρὸ πάντων δέ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν Οὐρανόν, μήτε τὴν γῆν, μήτε ἄλλον τινα ὄρκον. ἦτω δὲ ὑμῶν, τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ οὐ, οὐ, ἵνα μὴ εἰς ὑπόκρισιν πέσητε: Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω· ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτόν, ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτόν ὁ Κύριος· καὶ ἁμαρτία· ἢ πεποικῶς ἀφεθήσεται αὐτῷ. Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα, καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰσθῆτε πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἠλίας, ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ καὶ πάλιν προσηύξατο καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλά-

στησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Ἀδελφοί, ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν, γνωσκέτω, ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου, καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλγ. Δ'.

Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐν τοῖς ἱεροῦσιν αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐθαύμαζον οἱ ὅλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην: Ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναοῦμ, ποίησον καὶ ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου. Εἶπε δέ· Ἀμὴν λέγω ἡμῖν ὅτι οὐδεὶς προφήτης, δεκτὸς ἐστὶν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ἐπ' ἀληθείας δὲ λέγω ὑμῖν, πολλὰ χήραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡλιοῦ ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ, ὥς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πάντων τὴν γῆν· καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἠλίας εἰμὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδωνος, πρὸς γυναῖκα χήραν. Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισσαίου τοῦ Προφήτου ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐκάθαρίσθη, εἰμὴ Νεεμὰν ὁ Σύρος. Καὶ ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ, ἐν τῇ Συναγωγῇ, ἀκούοντες ταῦτα. Καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω τῆς πόλεως· καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρῦος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ὀχυρομένη, εἰς τὸ κατακρημνῆσαι αὐτόν. Αὐτὸς δέ, διελθὼν, διὰ μέσου αὐτῶν, ἐπορεύετο.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Δεῦτε τὸν πυρίπνουν καὶ ζηλωτὴν, τὸν διὰ τεθρίππου ἀρπαγέντα ἀπὸ γῆς· τῆς Χριστοῦ Δευτέρως Προδρόμου Παρουσίας, Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πῦρ θεοσεβείας πνέων σοφέ, πῦρ δεσθέους φλέγων, καταφέρεις ἔξ οὐρανοῦ, πῦρ διό σε μάκαρ εἰς Ὀλυμπον ἀνάγει, πυρὸς με τοῦ ἀσβέστου, Ἠλία λύτρωσαι.

Γεώργιος Α. Βουτέρης Ἱερεὺς Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.

Ἀθῆναι 15 Ἰουνίου 1917.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Εἰς τὸν ἅγιον καὶ ἑνδοξὸν Προφήτην

ΗΛΙΑΝ ΤΟΝ ΘΕΣΒΙΤΗΝ

ὑπὸ Ἀργυρουπόλεως ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Μετὰ τὸ εὐλογητός, τό, Κύριε εἰσάκουσον, Εἴτα τό, Θεός, Κύριε καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν τῶν ἀρρήτων Μυστηρίων ἐπόπτην, καὶ ζηλωτὴν Θεοῦ τοῦ ζώντος Προφήτην, ἀνευφημοῦντες κράξωμεν ἐκ δάθους ψυχῆς Ἡλία μεγαλῶνυμε, ταῖς πρεσβείαις σου ρῦσαι ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμᾶς καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης καὶ φθορᾶς, τοὺς προσφυγόντας Θεόπτα τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Ν. καὶ ὁ κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, διορθωθείς ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

«Νέμοις Μάκαρ μοι θείαν Ἡλιοῦ χάριν. Ἰωσήφ».

ᾠδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θείαις, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν δόγγησον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σου κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.

Εἰν τῷ σὲ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμυήτης γεννήτωρ μέγιστον ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γὰρ συτιζόμενος, φλογίτε σπαργανούμενον σὲ τεθέαται Μάκαρ διὸ ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ρῦσαι με πυρὸς αἰωνίζοντος.

Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐξήλωσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ τῷ Κυρίῳ πάντοτε· διὸ μὲν ἐνδυνάμωσον, ζήλου θείου πλησθέντα. τὸ ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος

Θεοτοκίον.

Ὁ περὺς τοῦ θεοῦ, πανάμωμε ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὤφθη, καὶ ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος. ἐν ἐκτενῶς ἱκετεύει, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ἡμαρτηκότα με, Πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ρύσασθαι

ᾠδὴ Γ'. Οὐρανίας Ἀψίδος

Ἰερεῖς τῆς αἰσχύνῃς ὡς δυσμενεῖς ἐκτεινας, ἐνδόξε πρᾶφῆτα, τῷ θεῷ ζήλω σὺ πυρπολούμενος, ὅθεν κραυγάζουσι, τῶν τῆς αἰσχύνῃς μου ἔργων, καὶ διαιωνίζοντος πυρὸς ἐξάρπασον.

Σέ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τὸν θεὸν μέγιστον, σῶζειν με δυνάμενον, πάσης Μάκαρ, κακώσεως, προσεπικάλυφθι τῇ ταπεινῇ μου δεήσει καὶ μὴ ὑπερίδης με παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνῃ Θεὸς σε ὁ παντουργός, ἐνδόξε, πάλαι, Ἡλιοῦ, δι' ὀρνέου τρέφων, Προφήτά σε, ὅγ' ἐκδησώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον

Διόδευτε πύλη, ἡ πρὸς Θεὸν φέρουσα πύλας μετανοίας μας, Κόρη, ἀνοιξὸν δέομαι. ἀποκαθαίρουσα ἁμαρτιῶν μου τὸν ρύπον, ὁμῶς τοῦ ἐλέους σου θεωχαρίτωτε.

ᾠδὴ Δ'. Σὺ μου Ἰσχύς Κύριε.

Κάμπτει τὸ σὸν ζήτην θεὸς πυρακτούμενος, καὶ πρὸς χήραν πέμπει διατρέφειν, τὸν γυναικὸς, πάλαι ἀπειλῇ, Ἡλιοῦ, φυγάδα γεννημένον, θεσπέσιε διὸ σὲ ἱκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινώσαν, διὰ θρεψαί, ἐν θείois χαρίσμασιν.

Ἁμαρτιῶν νέφη δεινὰ συγκλύπτει με, τρικυμία· βίου με χειμάζουσι καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πταίσματα Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Ρῶσιν ψυχῆς, ρῶσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν, μάκαρ. Ἡλιοῦ, Κύριον τῆς δόξης καὶ ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου κατευόδωσον, σὲ γὰρ ἀγαθὸν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον

Μετὰ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν Προφητῶν καὶ τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῶν Ὁσίων ἱκέτευσ, τυχεῖν με σωτηρίας τὸν πολλὰ ἁμαρτῶντα, καὶ ρυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

ᾠδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ὁμβροτόκους νεφέλας, εἵργεις πυρακτούμενος ζήλω τῆς Πίστεως· ἀλλὰ δέομαι σου. Ἡλιοῦ ἱεραῖς μεσιτείαις σου τὴν φλογμῷ ταχέϊσαν τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου. θείαις ἐπομβρίαις ἀρδῶσαι καὶ σῶσαι με. Ἰερεὺς δεδειγμένος τέθηκαί ἀθῶις σου χερσὶ, Πανόλβιε, τῶν προσοχισμάτων, ἱερεὺς ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα ἀλλὰ δέομαι σου, πάσης ἀτόπου ἁμαρτίας, ἀβλαβῇ με Προφήτα συτήρησον.

Θαυμαστοῦσαι, Προφήτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ νάματα, ἐκτελέσας πίστει. διὰ τοῦτο ἀπαύστως δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ τὸν ἱερὸν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὕλῳδῃ μου πάθη συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον

Επὶ σέ ὡσπερ ὁμβρός λόγος καταδέδθηκεν ὁ ὑπερούσιος. ὃν δυσώπει, Κόρη, ἐποβρίσαι μοι νῦν κατανύξεως, καθαρὸς σιχαγόνας, ἀποπλανούσας πάντα ρύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου Πανάμωμε.

ᾠδὴ στ. Ἰλάσθητοί μοι.

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ σοὶ ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσωποῦντα σε Ἡλιοῦ τὸ μέγαν καὶ τὴν ἄχραντον μητέρα σου.

Αγγελὸς ὡς φωτουργός, ἄγνόν ψυχὴν με συντήρησον ὡς ζηλωτής, Ἡλιοῦ, ζήλου θεοῦ πλήρωσων τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὥπως τῆς κακίας, τὰς ἐφ' ὁδοῦς ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις ἑρῶσει μιᾶ, ὁδὸν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θεῖα ροπή, διὸ ἔκτευέ σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεύεσθί με θεοφόρε, ἐνδυνάμωσον.

Θεοτοκίον.

Ηπύλη ἡ τοῦ θεοῦ, εἰσόδου θείας ὑπάνοιζον τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι, ἐξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, θεοτόκε ἀπολυφύμαι.

Κατάσβесον, Προφῆτα ἐνδοξεῖ Ἡλιοῦ Θεοβίτα τῶν παθῶν ἡμῶν τοῦ φλογώδεις ἀνθρακας, ἰσχὺ σῆς πρεσβεΐαις, θεόφρων.

Καὶ θεοτόκιον. Ἐπίβλεψον.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ κοντάκιον ἡχος δ.

Προφῆτα Θεοῦ Ἡλία Μεγαλύνουμε, τοὺς πόθῳ σε αἰεὶ ἀνυμνοῦντες καὶ γεραίροντας κινδύνων τῶν ἐν δίῳ πολυειδῶν νόσων παντοδαπῶν, καὶ πάσης τῆς ἐξ ἐχθρῶν προερχομένης θλίψεως ρῦσαι ταῖς ἐνθέρμαις πρεσβεΐαις σου καὶ ταῖς θεαῖς μαρμαρυγαῖς τὰς ψυχὰς ἡμῶν καταύγασον.

Καὶ εὐθὺς τό προκείμενον ἡχος δ.

Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχος. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος. (Σελ. 25).

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προφῆτου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχοι. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ προοίμιον. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀπωθέμενοι.

Προφῆτα θεόσοφε, ὁ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἐπίγειε Ἀγγελε καὶ βροντὴ οὐράνιε, σοῦ δεόμεθα Ζηλωτὰ πρόφθασον, καὶ ρῦσαι σκανδάλων καὶ κινδύνων τὴν ζωὴν ἡμῶν, καὶ πάσης θλίψεως, ἐχθρῶν

ἀνομούντων πρεσβεΐαις σου, καὶ πᾶσαν νόσον διώξον, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν αἰτησαι, Ἡλιοῦ θεόβιτα, Προστάτα τῶν Πιστῶν καὶ Ἰατρὰ, καὶ τῆς τοῦ Ἀδου διάσωσον δεινῆς κατακρίσεως.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

ᾠδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Λαὸν ἀπολλύμενον, κατοικτηρίσας ζήλῳ τῆς Πίστεως, ἐπικλήσσει θεαῖς πῦρ κατηγάγου φλογίζον, ἐνδοξε ὁσίων θύμα διὸ ἔκτευέ σε τῆς αἰωνίου φλογὸς ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ιδεῖν κατηξίωσας, Σαβῶρ ἐν ὀρειθεοῦ τὸ πρόσωπον ὃν δυσώπη προφήτα τοῦ παραδέξαι τὰς ἀμαρτίας μου καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ, ψυχὴν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Οδὸν πορευόμενος τοῦ βίου πλάνης παλλὰς ὑφίσταμαι. ἀγαθὲ μου προστάτα, κυδέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμῃ σαλευόμενον καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς Ἡλιοῦ νεύοντα.

Θεοτοκίον

Υμῶ σε Πανύμνητε καὶ μεγαλύνω θεοχρίτῳ, τὴν ἀγνὴν σου λοχείαν. δοθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι χειμαζομένῳ καὶ δίδου κατάνυξιν τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μελυσμόν.

ᾠδὴ Η. Ἑπταπλασίως. Κάμινον.

Χωρητικὸν δοχεῖον σε θεοῦ Πνεύματος ἐγνώμεν ἄγγελον ἐν τῷ πῦρ ζήλου θεοῦ πνέοντα, δυσσέθειαν τρέποντα καὶ θασιλεῖς ἐλέγχοντα χρίοντα προφῆτας Ἡλιοῦ, καὶ αἰσχόντης συγκόπτοντα μαχαίρᾳ ἱερείς, διὰ τοῦτο δοῶμέν σοι μελλούσης αἰσχύνης ἡμᾶς ρῦσαι.

Αρμα πυρὸς σε ἔλαθεν ἀπὸ γῆς πυρακτούμενος, ζήλῳ Ἡλιοῦ, τῷ θεῷ, θεόπνευστε διὸ ἔκτευε σε ἐκ τῶν ἐν γῇ ἀπάντων κακῶν τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουρίζων τὸν νοῦν μου τεθρίπῳ, καὶ πρὸς νύσαν, οὐρανίαν μέφθασαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ρήματι ζῶντι ἐκλείσας οὐρανὸν δετίζοντα. ῥήματί σου νῦν πνευματικῶς διάνοιζον, τὰς πύλας μοι δέομαι τῆς μετανοίας, Ἄγιε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου κατανύξεως ὁμβροῖς καὶ σῶσον με δαῶντα. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Ισοσθενὴ ὁμότιμον, ὁμοῦσιον σύθρονον, σέδοντες τριάδα ἐν μιᾷ θεῷ, τητι, Πατέρα δοξάζωμεν υἱόν καὶ πνεῦμα Ἄγιον, ἄδυτον αὐγὴν, ὁμοδασίλειον κράτος, καὶ μέλομεν συμφώνως. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέδειαν καὶ διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουὴλ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπίφανεν. ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, ὑπεραγία Λέσποινα, τῆς δικαιοσύνης ὑπονοῖξαι μοι πύλας καὶ σῶσέ με βοῶντα. Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε λαὸς ὑπερυψοῦται Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰδεὶν ἐν λεπτοτάτῃ αὐρᾷ Θεὸν ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσας ἀσκη-
τικαὶς πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας, σὺ ἐνδοξε
ἔθεν δυσωπῶ σε ταῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου λεπτύνας
μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ὡς πάλαι Ἰορδάνης, τὴν μηλωτὴ διαρρήξας διέβης Πανόλβιε, οὕτω
καὶ ἐκὰς τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν τὰς διεκχύσεις ξήρανον,
δρομὸν ἐμπίεμπων μου τὴν ψυχὴν δακρύων καθ' ἐκάστην, Προφῆτα
θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρων προξενούντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομοῦντων ἐχθρῶν πάσης, σω-
ματικῆς νόσου ψυχικῆς τε παρεκτροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ρυ-
σαι με ἐνδοξε Προφῆτα, ὡς ἀγαθὸς προστάτης δοῶν σοι καὶ τῆς ἐν
τῇ γέννῃ αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἠρπάγεις πρὸς τὸ ὕψος, Ἐλλισαίε, δισουμένην τὴν χάριν τοῦ πνεύ-
ματος καταλιπὼν, ἐνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ μεθ' οὗ ἀπαύστως αἴ-
τησαι, νίκην Οὐρανόθεν κατὰ παθῶν, τοῖς σε ἀνευφημοῦ σε καὶ ποθῶ
τὴν σὴν μνήμην περιχαρῶς πανυγυρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθὴ μὴ παρίδης, Πανάμωμε Δέσποι-
να, ἀλλ' ἐκτενῶς αἰτῆσαι τὸν πάντων Δημιουργὸν ταῖς εὐσεβέ-
σιν ἄφεςιν καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν δωρήσασθαι Παρθένε καὶ
θείας βασιλείας τὴν μετάνοιαν καὶ λαμπρότητα.

Τὸ Ἄξιον ἔστι καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάδια.

Δεῦτε τὸν Πυρίπνουν καὶ ζηλωτὴν, τὸν διατεθρίπτου ἄρπαγέντα
ἀπὸ τῆς γῆς τῆς Χριστοῦ δευτέρας πρόδρομου παρουσίας Ἡλίου.
ἀν τὸν Θεοδίτην ὕμνοις τιμῶμεν.

Χάριν ἱσμάτων παρὰ Θεοῦ, εἰλιφῶς Ἡλίου, θεραπεύης πάθη δεινὰ
διὸ τοῖς ἐν πίστει σε ἐπικαλούμενοις, θαράπευσον τὰ πάθη ψυ-
χῆς καὶ σώματος.

Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Ὁ ἐνσαρκος Ἀγγελος τῶν προφητῶν, ἡ κρηπίς ὁ δεῦτερος πρόδρο-
μος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίου ὁ ἐνδοξος, ἄνωθεν καταπέμ-
ψας, Ἐλίσσάμην τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπροὺς καθαρίζει
διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν ὀρύει ἰάματα.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει, καὶ ἀπόλυσις.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὀρθοδόξων ἡ πληθὺς, μέλος ἐναρμόνιος ὄντως, ψαλμικῶς
ᾄσωμεν καὶ τὸν χριστοκλήρυκα ἐνιφημίσωμεν τὸν οὐράνιον ἄνθρω-
πον Ἡλίαν τὸν θεῖον καὶ ἀναδοήσωμεν πρὸς αὐτὸν λέγοντες πάντας
τοὺς πιστῶς σου τελούντες τὴν μνήμην τὴν ἁγίαν λιτταῖς σου ρῶσαι
ἐκ παντοίων περιστάσεων.

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. Α. Βουτέρης, ἱερεὺς

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλληλοῦϊα.

Κύριε ἐν τῇ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύονται καὶ ἐν τῇ ὁνό-
ματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἐκχεον τὴν ὀργὴν σου ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ γινώσκοντά σε. Καὶ
ἐπὶ τῆς βασιλείας, αἱ τὸ ὄνομά σου οὐκ ἐπικαλέσαντο.

Ὁ Θεὸς ἔστη ἐν συναγωγῇ ἐν μέσῳ δὲ Θεοὺς διακρινεῖ.

Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω.

Ὁνειδὸς αἰώνιον ἔδωκεν αὐταῖς.

Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐν ρομφαίᾳ ἔπασον.

Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντες γνώμην, καὶ ἐδουλεύ-
σαντο κατὰ τῶν ἁγίων σου.

Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων.

Μέγας καὶ φοβερός ἐστὶ ἐπὶ πάντας τοὺς περὶ κύκλῳ αὐτοῦ.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὥσπερ κέδρος ἡ ἐν τῇ λιθάνῳ πληθυν-
θήσεται.

Εὐρὺν Δαυὶδ τὸν δοῦλόν μου ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ μου ἔχρισα αὐτόν.

Καὶ συγχώσω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

Καὶ τοὺς μισούντας αὐτὸν τροπώσωμαι.

Καὶ ρύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου.

Μὴ ἄπτεσθε τὸν Χριστόν μου καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ
πονηρεύεσθε.

Καὶ ἐκάλεσε λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν.

Πᾶν στήριγμα ἄρτου συνέτριψε.

Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἐμίσησα Ἐκκλησίαν πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεδῶν οὐ μὴ
καθίσω.

Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν καὶ δεῖξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν
μου.

Οὐκ ἀποθνήσκω ἀλλὰ ζήσομαι καὶ διηγῆσομαι τὰ ἔργα Κυ-
ρίου.

Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογήσωμεν τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ
ἕως τοῦ αἰῶνος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλοῦϊα.

ΙΟΥΑΙΟΥ Κ'.

Ὑπόμνημα εἰς τον βίον καὶ εἰς τὰ θαύματα
τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Προφήτου

Η Δ Ι Ο Υ

ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ (*)

Ὁ ἄνθρωπος ὅπου θέλει νὰ διδάσκη, εὐλογημένοι Χριστιανοί, πρέπει νὰ ἔχη τέσσαρα τινὰ πρῶτον εὐσέβειαν, δεύτερον φιλαλήθειαν, τρίτον εὐνείαν καὶ τέταρτον νὰ εἶναι ἀνεπίληπτος μέμφεως. Εὐσέβειαν ἔχει, ὅταν εἶναι Ὁρθόδοξος, καὶ πιστεύει καθὼς ἐπαράδωκεν ὁ Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Διότι, ἐὰν εἶναι ὁ διδάσκων ἀσεβής, ἢ αἰρετικός, πῶς θέλει διδάξῃ τοὺς ἄλλους, πιστεύειν ὀρθοδόξως; Διὰ τοῦτο παραγγέλλει καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὴν πρώτην Ἐπιστολὴν του καὶ λέγει· Ἀδελφοί μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα· ἡγοῦν νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς κάθε ἐνὸς ἀνθρώπου διδασκὴν, ἀλλὰ νὰ δοκιμάζωμεν πρῶτον, ἐὰν εἶναι εὐσεβής καὶ ὀρθόδοξος ἄνθρωπος· ἐκεῖνος, καὶ ἐὰν λέγῃ ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς λόγια, τότε νὰ πιστεύωμεν καὶ τὴν διδασκὴν του. Φιλαληθὴς δὲ λέγεται, ἐκεῖνος ὅπου διδάσκει νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ ὅσα εἶναι ἀληθινά, καὶ γραμμένα εἰς τὰ στεργόμενα Βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκεῖνα νὰ λέγῃ, μὴδὲ νὰ λέγῃ ἱστορίας, ἢ ὑποθέσεις, ὅπου δὲν εἶναι ἀληθῶς, διότι εὐρίσκονται καὶ πολλὰ βιβλία, ὅπου εἶναι βλάβη καὶ ψεύτικα, ὅσπερ μερικὰ ὑπὸ τοῦ Καρτάνου, εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ νέαν διαθήκην ὅπερ γράφει περὶ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι παῖδιον ὢν ἐπεριπάτει εἰς τὴν ἀκτὶνα τοῦ Ἡλίου, ἢ ἔφερε νερὸν εἰς τὴν ποδῖαν του, ἢ ἐτράβηξε τὸ ξύλον, καὶ ἐγένετο μεγαλύτερον, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, ὅπου διηγείται καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν Γέννησιν, εἰς τὴν Σταύρωσιν, καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια λόγια, εἶναι τῶν Αἰρετικῶν, καὶ οὐχὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἡ ὥσάν ἢ ἀποκάλυψις ἢ λεγομένη τῆς παναγίας ἢ ἀπο-

(*) Νέος Θεσαυρὸς σελ. 262 Γ. Α. Β.

κάλυψις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἢ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἢ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἀβραάμ, ἢ Ἀποκάλυψις τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου, οὐχὶ ἢ στεργομένη, ἀλλὰ ἄλλη ὅπου λέγει, Ἄκουσον δίκαιε Ἰωάννη, ἢ ἐπιστολὴ ὅπου λέγουν τινὲς ψεύσται ὅτι ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, διὰ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, ὁ λόγος τῆς ἁγίας Θεοδώρας, Ἄλλος λόγος, ὅπου λέγουν ὅτι εἶναι τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἄλλος λόγος ὅπου λέγουν ὅτι εἶναι τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου· ἢ σύλληψις τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, καὶ τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ, ὅπου λέγει ὅτι ὁ Βασιλεὺς Δαδιανὸς, καὶ ἄλλοι τοεῖς Βασιλεῖς τὸν ἐτυράνησαν. Τί νὰ λέγω κατὰ μέρος; πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα ψεύτικα χαρτὰ εὐρίσκονται, τὰ ὅποια ὁ Διδάσκαλος, ὅπου ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός, δὲν θέλει νὰ τὰ διδάσκη ἀλλὰ μάλιστα νὰ τὰ ἐλέγχῃ, καὶ νὰ τὰ κατακαίῃ, καὶ ὡς τὸ ὀρίζει καὶ ἡ Ἀγία ζ' καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς τὸ θ' κεφ. Ὅταν γοῦν, ὡς εἶπον, ὁ διδάσκων δὲν λέγει τὰ ψευδῆ, ὁ τοιοῦτος λέγεται, ὅτι ἔχει φιλαλήθειαν. Τρίτον εἶπαμεν ὅτι πρέπει νὰ ἔχη εὐνοίαν, ἡγοῦν νὰ εἶναι ἀγαπημένος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἀκούουν τὸν λόγον του. Διότι, ὅταν τὸν ἐχθραίνονται, πῶς θέλουν ἀκούσῃ καὶ τοὺς λόγους του; ὅταν τὸν μισοῦσι, πῶς νὰ στέργουν καὶ εἰς τοὺς εἰπῇ; διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχη ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τοῦ λόγου αὐτοῦ ἀγάπην καὶ φιλίαν. Τὸ δὲ τέταρτον εἶναι πολλὰ χρειῶδες καὶ προεπόμενον, διότι θέλει νὰ εἶναι ἀνεπίληπτος μέμφεως, ἡγοῦν νὰ μὴ ἔχη μηδεμίαν κατηγορίαν, ἢ κατάγνωσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Διότι ὅταν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνον ὅπου διδάσκει, ὅτι εἶναι ἄξιος κατηγορίας, πῶς νὰ πιστεύουν καὶ τοὺς λόγους του; ὅταν βλέπουν ὅπου πορνεύει, ἔπειτα διδάσκει νὰ μὴ πορνεύσουν ἄλλοι· ἢ μνηθεὶ καὶ διδασκῇ νὰ μὴ μεθοῦσιν οἱ ἄλλοι· ἢ κλέπτει καὶ διδάσκει, ὅτι οἱ κλέπτει κολάζονται τὸν τοιοῦτον, πῶς νὰ στέργουν, καὶ νὰ μὴ τὸν ὀνειδίσουν, νὰ τὸν εἰποῦν, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ· ὁ διδάσκων ἕτερον, σεαυτὸν οὐ διδάσκει; Διὰ τοῦτο θέλει νὰ ἔχη πᾶσαν προσοχὴν ὁ Διδάσκαλος, νὰ μὴ διδῇ ἀφορμὴν κατηγορίας πρὸς τοὺς διδασκόμενους ὑπ' αὐτοῦ· καὶ ὁ μὲν διδάσκων αὐτὰ τὰ τέσσαρα πρέπει νὰ ἔχη.

Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ διδασκόμενοι ἄλλα τέσσαρα τινὰ πρέπει νὰ ἔχουν καὶ αὐτοί· πρῶτον φιληκοίαν, δεύτερον προσοχὴν, τρίτον εὐπειθειαν· τέταρτον, μνήμην· Φιλοκοία μὲν λέγεται, ὅταν ἀγαποῦν νὰ λέγουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν διδασκὴν· ὅταν προτιμοῦσιν καλλήτερά νὰ ἀκούσουν τὸν διδάσκαλον τί λέγει παρὰ νὰ πραγματεύωνται· ὅταν δὲν σηκώνονται ἀπ' ἐκεῖ ὅπου διδάσκει, καὶ ὑπάγουν νὰ προφθάσουν τὸ παζάρι τους, ἀλλὰ ἀναμένουν, πότε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, τότε λέγονται ἐκεῖνοι οἱ ἀκροαταὶ ὅτι ἔχουν φιλοκοίαν. Προσοχὴ δὲ πάλιν λέγεται ὅταν ἔχουν τὸν νοῦν τους ὅλως δι' ὅλου εἰς τὰ λόγια τοῦ διδασκάλου· ὅταν ἀκροάζωνται μὲ πᾶσαν εὐλάβειαν· ὅταν δὲν κάμνουν σύγχυσιν ὅταν δὲν συντηχέουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ὅταν δὲν ἐγνωρίζωνται τοῦ κόσμου ταῖς ὑπόθεσιν,

ἀλλὰ ἔχουν ὅλην τους τὴν ἔννοιαν εἰς τὰ λεγόμενα, τότε λέγονται, ὅτι ἔχουν προσοχήν. Τὸ δὲ τρίτον, ὅπου πρέπει νὰ ἔχουν τὴν εὐπειθειαν, εἶναι, ὅταν καρπώνωνται ἐκεῖνα ὅπου λέγει· ὅταν εἶναι ἡ καρδιά τους, ὡσπερ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ δὲν εἶναι ὡσὰν τὴν πέτραν τὴν ξηράν, ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ σπόρου· ὅταν μετὰ Πίστεως δέχωνται ἐκεῖνα ὅπου ἀκούουν· ὅταν μετὰ πάσης εὐπειθείας στέργουσιν ἐκεῖνα ὅπου τοὺς διδάσκει ὁ εὐσεβὴς, καὶ φιλαλήθης, καὶ εὖνους, καὶ ἀνεπίλητος μέμψεως, διδάσκαλος, τότε οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι λέγονται, ὅτι ἔχουν εὐπειθειαν. Τὸ δὲ τέταρτον ἡ μνήμη εἶναι, ὅτι νὰ ἐνθυμῶνται ἐκεῖνα ὅπου ἀκούουν, ὄχι μόνον, ὅταν τὰ ἀκούουν, ἀλλὰ καὶ ἔαν περάσουν ἡμέραις, καὶ καιροί, καὶ χρόνοι πάλιν νὰ τὰ ἐνθυμῶνται, νὰ μὴ συγχύζεται ὁ νοῦς τους ἀπὸ ταῖς φροντίδες τοῦ κόσμου, καὶ τὰ ἀστοχοῦν, ἀλλὰ νὰ τὰ ἔχουν τυπωμένα εἰς τὴν καρδίαν τοὺς τὸσον, ὅτι νὰ ἔχουν παρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν νὰ λέγουν μετὰ τοῦ προφήτου Δαβὶδ· Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγια σου, ὥπως ἂν μὴ ἀμάρτω σοι.

Ἐπειδὴ γοῦν, ὡς ἠκούσατε, αὐτὰ τὰ τέσσαρα πρέπει νὰ ἔχουν ἐκεῖνοι ὅπου ἀκούουν τὴν διδαχὴν, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ παρακαλῶ τὴν εὐθεντίαν σας, εἰς τὸν σημερινόν μου λόγον νὰ δείξετε, ἔαν τὰ ἔχετε αὐτὰ, τὴν φιλοκοίαν, λέγω, τὴν προσοχήν, τὴν εὐπειθειαν, καὶ τὴν μνήμην. Μάλιστα δὲ τὰ μὲν τρία, βλέπω καὶ μόνος μου, ὅτι ἔχετε τα, εὐλογημένοι Χριστιανοί, τὴν φιλοκοίαν, τὴν προσοχήν, καὶ τὴν εὐπειθειαν, διότι τὸ μὲν πῶς ἐσυνδράματε τὴν διδαχὴν, φαίνεται ὅτι ἀγαπᾶτε νὰ ἀκούσετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· τὸ δὲ πῶς καθεσθε μικροὶ καὶ μεγάλοι μετὰ πάσης εὐταξίας, καὶ δὲν συγχύζεσθε, φανερόν εἶναι, ὅτι ἔχετε προσοχήν νὰ ἀκούσετε· τὸ δὲ ὅτι ἀνοίγετε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἐτοιμάζεται τὴν ἀκοήν σας πρὸς ἀκρόασιν, θαρρῶ, ὅτι νὰ ἔχετε ἐννοιαν καὶ ἀγάπην πρὸς με, καὶ ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς λόγους μου. Καθὼς γοῦν ἔχετε τὰ τρία ταῦτα, ἔτι δέομαι τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀποκτήσετε καὶ τὴν μνήμην· ὅτι, ὡς ἀκούσετε τὸν λόγον μου, νὰ μὴ τὸν ἀστοχήσετε, μηδὲ νὰ πέσητε εἰς φαγοπότια, καὶ χοροὺς, καὶ παιγνίδια, νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν ἀέρα οἱ λόγοι μου· ἀλλ' αἰετοί νὰ συλλογίζεσθε τὰ ὅσα θέλετε ἀκούσῃ, πάντοτε ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ νὰ τὰ περιφέρετε εἰς τὴν διάνοιάν σας, ἵνα μὴ φανῇ καὶ ὁ λόγος μου ἄκαρπος καὶ ἀδιαφόρετος, ἀλλὰ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τίποτες μισθὸν παρὰ Θεοῦ ὅπου κάμνω τὸν κόπον εἰς τὴν διδαχὴν· διότι λέγει καὶ ὁ σοφὸς Σειράχ εἰς τὸ κέ. κεφ. Μακάριοι οἱ λέγοντες εἰς ὅσα ἀκούοντων ἡγοῦν καλὸς τύχοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου διδάσκουν εἰς ὅτ' ἄνθρώπων ὅπου τοὺς ἀκούουν· ὅχι ἐτοῦτα τὰ αἰσθητὰ ὅτ' ἄνθρωποι οἱ ἀνθρώποι τὰ ἔχουν καὶ πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ ὅτ' ἄνθρωποι λέγει ὁ σοφὸς, ἅπερ ὀρίζει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον· Ὁ ἔχων ὅσα ἀκούειν, ἀκούειν» δηλονότι τὰ ψυχικά, τὰ ὅποια ἔχουν ἀνοικτὰ οἱ καθαροὶ ἀπὸ ταῖς φροντίδες τοῦ κόσμου. Αὐτὰ τὰ ὅτ' ἄνθρωποι ἀνοίξωμεν καὶ ἡμεῖς, εὐλογημένοι Χριστιανοί, νὰ ἀκούσωμεν τοῦ σήμερον χορταζομένου Ἀγίου τὴν διήγησιν. Τίς δὲ εἶναι ὁ Ἅγιος

οὗτος; Τὸ μὲν ὄνομά του καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιά σχεδὸν εἰπεῖν, γνωρίζουντο, τὸ δὲ πόθεν ἦτον, ἢ πῶς ἐπολιτεύθη, ἢ ἀπὸ ποῖον τάγμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὀλιγοστοὶ τὸ ἤξευρον. Διὰ τοῦτο εἰναι ἀνάγκη νὰ διηγηθῶ καταλεπτῶς, καθὼς τὰ γράφει ἡ Παλαιὰ Γραφή· καὶ θέλει εἶσται ὁ λόγος πρὸς μὲν ἐκείνους ὅπου δὲν τὰ ἤξευρον, ὡς ἂν μάθησις, πρὸς δὲ ἐκείνους ὅπου τὰ γνωρίζουν, ἃς εἶναι ὡς ἂν ἀναθύμησις.

Οὗτος ὁ ἅγιος Προφήτης Ἡλίας, ἦτον μὲν προτέτερος, πρὶν τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, χρόνους ὀκτακοσίους δέκα ἔξ. πατέρις δὲ ἦν αὐτοῦ μία χώρα, Θεσβὴ τὸ ὄνομα, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀραβίας, διὰ γὰρ τοῦτο λέγεται καὶ Θεσβίτης· ὠνομάζετο δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σωβάκ, ὃς ἦν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἀαρὼν. Λέγει δὲ ἡ Γραφή, πῶς ὅταν τὸν ἐγέννησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, τὴν νύκτα ἐκείνην εἶδεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅτι ἄνθρωποι τινὲς λευκοφόροι τὸν ἔχειροτοῦσαν, καὶ ὅτι τὸν ἐσπαργάνωσαν με στίαν, καὶ ὅτι τοῦ ἔδιδαν στίαν νὰ φάγῃ. Τὸ δὲ ταχὺ, ὡς ἂν εἶδε τὸ ὄραμα αὐτοῦ ὁ Σωβάκ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ πρὸς τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἐρώτησέ τους, τί θέλει νὰ εἶναι τὸ τοιοῦτον ὄραμα; Εἶπαν γοῦν οἱ ἱερεῖς, ὅτι μὴ δειλιάσης, ἄνθρωπε, διότι ἡ κατοικίη τῶν παιδίων αὐτουνοῦ θέλει εἶσται φῶς, καὶ ὁ λόγος του θέλει εἶσται ἀπόφασις, καὶ ἡ ζωὴ του θέλει εἶσται μετὰ τὸν Θεόν, καὶ ὁ ζῆλος του θέλει εἶναι εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ, καὶ θέλει κρίνει τὸν Ἰσραὴλ με ρομφαίαν, καὶ με στίαν. Αὐτὰ τοῦ εἶπαν οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐκεῖνος πάλιν ὑπῆγεν εἰς τὸ σπῖτι του, ἐλπίζοντας νὰ ἰδῇ τὸ ἀποθησόμενον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἐγένετο, ὡς μέλλετε ἀκούσειν μετὰ ταῦτα. Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ τῆς ἀνατροφῆς του δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ διηγούμεσθην ἃς ἐλθοῦμεν δὲ νὰ εἰποῦμεν, πόσα ἔργα καὶ θαύματα ἔκαμεν, ἀφόντις ἄρχησε νὰ προφητεύῃ, ἀνάμεσα εἰς χρόνους κέ.

Γράφει τὸ Βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὅπου ὀνομάζεται Βασιλειῶν Τρίτη, εἰς τὸ τέλος, τοῦ ις' κεφ. πῶς εἰς τὴν Σαμάρειαν τὴν πόλιν, καὶ εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐβασίλευεν εἰς βασιλεὺς, Ἀχαζβ ὀνομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Γαβρί πλὴν ἦτο ἄσεβης, καὶ δὲν ἐπίστευε Θεὸν ἀληθινόν· ἐπῆρε δὲ γυναῖκα τὴν Ἰεζάβελ, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Σιδωνίων Ἰεθεβεῖδ· τόσον δὲ ἐγκατέλειπε νὰ προσκυνῇ τὸν Θεόν ὅπου ἐποίησεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἔκαμε ναὸν εἰδωλικὸν καὶ ἔστησε μέγα εἰδωλὸν νὰ προσκυνῇ τὸν Θεὸν τῶν Ἑλλήνων· τὸ ὅποιον οἱ μὲν Ἕλληνες κατὰ τὴν γλῶσσάν τους τὸ ὀνόμαζαν Δία, οἱ δὲ Ἑβραῖοι Βάαλ. Εἰς ἐκείναις δὲ ταῖς ἡμέραις ἦτον καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας καὶ βλέπωντας τὸν Βασιλέα πῶς ἀφῆκε τὸν ἀληθὲς Θεόν, καὶ προσκυνεῖ εἰδωλα κωφὰ καὶ ἀναισθητὰ, καὶ αὐτὸς καὶ ὁ λαὸς ἅπας, εἶπε· Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, εἰς τὸν ὅποιον παραστέκομαι ἐγὼ νὰ μὴ γένῃ πλέον δρόσος, οὐδὲ βροχὴ εἰς τὴν γῆν, μόνον πάλιν μετὰ τὸν λόγον μου. Τοῦτου γενομένου, ἔγινε λόγος. Κυρίου πρὸν τὸν Ἡλίαν, σύρε ἅπ' ἐδῶ κατὰ Ἀνατολὰς καὶ κρῦψον εἰς τὸ ξηροπόταμον, ὅπου εἶναι κατέναντι τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, καὶ ὀνομάζεται, Χορράθ, καὶ θέλεις πίνει νερόν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, καὶ

ἐγὼ θέλω προστάξῃ τοὺς κόρακας νὰ σὲ τρέφουν ἐκεῖ. Εἶκαμε γοῦν ὁ Προφήτης, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκάθισεν ἐκεῖ εἰς τὸν χεῖμαρδον Χορδὰθ· καὶ οἱ κόρακες τοῦ ἤφεργαν κάθε ταχὺ ψωμία, τὸ δὲ δειλινὸν τοῦ ὑπήγεναν κρέας· ἔπινε δὲ καὶ νερὸν ἀπὸ τὸν λάκκον. Καὶ θέλει ἐρωτήσῃ τινὰς, διατί ὁ Θεὸς πρόσταξε τοὺς κόρακας νὰ τρέφουν τὸν Προφήτην, καὶ ὄχι ἄλλο πετεινόν; Γνωρίσετε, ὅτι οἱ **κόρακες εἶνε κατὰ** πολλὰ μισότεκνοι, διότι ἔχουν συνήθειαν ὡσὰν εὐγάλουν τὰ πουλῖα τους, δὲν τὰ τρέφουν, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα πετεινὰ, ἀλλὰ τὰ ἀφήνουσι μοναχὰ εἰς τὴν φώλεάν, καὶ φεύγουσιν· ἐκεῖνα δὲ πεινῶντα καὶ ζητοῦντα τροφήν, κράζουν φωναῖς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς εὐσπλαγχνιζόμενος ταῦτα, στέλλει τὰ ζωῦφια τὰ μικρὰ μυίας δηλονότι καὶ ἀκρίδας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ πέτονται πλησίον τοῦ σώματος τῶν πουλίων ἐκείνων· τότε ἐκεῖνα ἀρπάζοντα τὰ ζωῦφια. ζῶσι καὶ διατρέφονται, ὅσον ἔρχονται εἰς ἡλικίαν καὶ πετοῦσιν. Ὅτι δὲ ἀληθὴς εἶναι ὁ λόγος οὗτος, καὶ ὁ Συγγραφεὺς τοῦ Ἰὼβ βεβαιῶν τοῦτο, λέγει ἐν τῇ λη' Κεφαλαίῳ· Τίς ἡτοίμασε κόρακι βοράν; νεοσσοὶ γὰρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον κεκοράγασι πλανώμενοι, τὰ σῖτα ζητοῦντες. Ὁ μείως καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ τὸ λέγει, εἰς τὸν ριμ'. Ψαλμὸν «Διδόντα τοῖς κτήνεσι τροφήν αὐτοῦ καὶ ταῖς νεοσσοῖς» ἤγουν τοῖς πολίοις τῶν κοράκων, τοῖς ἐπικαλουμένους αὐτόν. Ἐπειδὴ γοῦν, ὡς εἶπον, οἱ κόρακες εἶναι μισότεκνοι, καὶ δὲν διατρέφουν τὰ παιδιὰ τους, διὰ τοῦτο τοὺς ἔστειλε καὶ ὁ Θεὸς νὰ διατρέψουν τὸν Προφήτην εἰς σημεῖον, δεικνύοντας ὁ Θεὸς, καὶ λέγωντας πρὸς τὸν Προφήτην, ὅτι καὶ ἐσὺ ὦ Ἥλιε, ἔττει εἰσαὶ ἀνελεῖμων, ὅτι δὲν λυπᾶσαι τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ με ἐπαρκαλίεσαι νὰ μὴ βρέξω, ἵνα ἀποθάνουν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμεν ὁ Θεός, ὡς εὐσπλαγχνός ὢν, μὴ νὰ λυπηθῇ ὁ Προφήτης τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ζητήσῃ βροχὴν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀλλὰ ἄς ἐλθοῦμεν πάλιν εἰς τὴν διήγησίν μας. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς ἐξηράνθη ὁ χεῖμαρδός, καὶ δὲν εἶχε νερὸν, διότι βροχὴ δὲν ἔγινε παντελῶς. Εἶπε γοῦν πάλιν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἥλιαν· σηκώσου, καὶ σύρε εἰς μίαν πόλιν, ὅπου ὀνομάζεται Σάρεφθα, καὶ εἶνε εἰς τὰ σύνορα τῆς Σιδωνος, καὶ ἐγὼ θέλω προστάξῃ μίαν χήραν γυναῖκα ἐκεῖ, νὰ σὲ διατρέφῃ. Ὑπῆγε, καὶ ἐστάθη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Κάστρου, καὶ βλέπει μίαν γυναῖκα χήραν, ὅπου ἐμάζωνε ξύλα ὀλίγα, καὶ ὑπήγενεν εἰς τὸ σπήτι της. Ἐκραξέτην γοῦν ὁ Προφήτης, καὶ εἶπεν· ἔπαρε ὀλίγον νεράκι εἰς ἀγγεῖον, καὶ φέρε μου νὰ πῖω. Πηγεναμένη δὲ ναφέρῃ τὸ νερὸν, ἐκραξέτην πάλιν ὁ Προφήτης, λέγων, φέρε μου καὶ ψωμὶ νὰ φάγω. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ· ἦ Κύριος ὁ Θεός σου, ἐάν με εὐρίσκειται πρᾶγμα, μόνον ὡς μία χερεὰ ἀλευράκι εὐρίσκειται εἰς τὸ καθῖον μου, καὶ ὀλίγον λάδι εἰς τὸ ἐλαδικόν, καὶ αὐτοῦ ποῦ μαζώνω ὀλίγα ξύλα, νὰ κόμω παραμικρὴν πίτα νὰ φάγω ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ μου, ἔπειτα νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Λέγει της ὁ Προφήτης· ἔχε θάλλος σύρε καὶ ποίησον, καθὼς λέγεις, ἀμὴ φέρε ἐμένα πρῶτον κομᾶτι πίταν, καὶ μετὰ ταῦτα θέλεις φάγει καὶ ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ σου· διότι ἔττει λέγει Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ τὸ καδδῖον δὲν θέλει ὀλιγοστέψῃ ἀλεύρι καὶ τὸ ἐλαδικόν δὲν θέλει λείψῃ λάδι

ἕως ταῖς ἡμέραις, ὅπου νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς βροχὴν εἰς τὴν γῆν. Ὑπῆγε γοῦν ἡ γυνὴ, καὶ ἔκαμε κατὰ τὸν λόγον τοῦ Προφήτου καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἔλειπεν οὔτε τὸ ἀλεύρι ἀπὸ τὸ καδῖ οὔτε τὸ λάδι ἀπὸ τὸ ἐλαδικόν, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἐλαλήθη διὰ στόματος τοῦ Προφήτου Ἥλιου.

Βλέπετε, εὐλογημένοι Χριστιανοί, πόσον δ' ἀφοσον προξενεῖ ἡ ἐλεημοσύνη; Ἡ γυνὴ ἐκείνη, μὴ νὰ ἤξευρεν ὅτι εἶναι Προφήτης καὶ Ἅγιος καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ψωμὶ, ὅπου τὸ εὐγάλεν, ὡς εἶπειν, ἀπὸ τὸ στόματης, καὶ τῶν παιδίων της; Οὐχὶ μόνον ὡς πτωχὸν καὶ ζωντανὸν τὸ ἴδεν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἦτον ἐλεημονίτρα καὶ φιλόξενη, ἐπεοτίμησε κάλλια νὰ δώσῃ τοῦ πτωχοῦ καὶ πεινασμένου νὰ φάγῃ, παρὰ αὐτὴ καὶ τὰ παιδιὰ της. Ποῦ εἶναι νὰ ἀκούσεν τινὲς ἀνελεῖμονες γυναῖκες, ὅπου ἔρχεται ὁ πτωχὸς ὁ ἀδελφός τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν θύραν των, καὶ κἂν σώνει, ὅτι δὲν δίδουν κομᾶτι ψωμὶ, ἀλλὰ ὑβρίζοντας καὶ ὀνειδίζοντας με κάκιταν πολλὴν τὸν ἀποδιώκουν; Ἀλλὰ ἐκείνη ἡ χήρα δὲ ἔκαμεν ἔττει, ἀλλὰ με ἔνα λόγον τοῦ Προφήτου εὐγάλε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τοῦ φάρυγγός της, καὶ ἔδωκε τὸ ἐκείνου· ἀλλὰ ἴδε καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ὅπου ἀπόκτησε. Πόσοι Ἀρχόντες καὶ Ἀρχόντισσες ἦσαν τὸν καιρὸν ἐκεῖνον με χιλιάδες φλουρία; ἀλλὰ ἀπέθνησκαν ἀπὸ τὴν πείναν· ἡ δὲ χήρα ἡ πτωχὴ με τὴν φιλοξενίαν της ἔτρωγε, καὶ ἔπινε χορταστικά, καὶ ὄχι μόνον αὐτὴν τὴν εὐλογίαν ἀπόκτησεν ἀλλὰ καὶ τὸν υἱὸν της ἀνέστησεν ὁ Προφήτης, ὅπου ἀπέθατε ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Πῶς δὲ τὸν ἀνέστησεν; ἀκούσατε.

Ὅντος τοῦ Ἁγίου εἰς τὸ σπήτι τῆς χήρας, ἀρρώστησεν ὁ Υἱός της ἀρρώστειαν μεγάλην, ἕως οὗ ἀπόθανεν. Ἐπαραινέθη γοῦν πρὸς τὸν Προφήτην ἡ γυνὴ, καὶ εἶπεν· ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες νὰ ἀναθυμῇς τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ νὰ θανατωθῇ ὁ υἱός μου; Λέγει της ὁ Προφήτης, δός μου τὸν Υἱόν σου. Ἐπῆρς τον γοῦν ἀπὸ τὸν κόλπον της, καὶ ἀνεβασέτον εἰς τὸ ἀνώγειον, ὅπου ἔκοιμάτο αὐτός, καὶ ἔθεσε τὸν ἀπάνω εἰς τὴν στρώσιν του, καὶ ἐφύσέτον τρεῖς εἰτα ἐπεκαλέσθη τὸν Θεόν, καὶ εἶπεν· ἄς γυρίσῃ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου ἐτούτου· καὶ ἐγένετο οὕτω, καὶ ἀνέστη τὸ παιδίον. Τότε ἐπαράδωκέν το εἰς τὴν μητέρα, λέγωντας· ἴδε αὐτὴς ἡ ὁ Υἱός σου. Εἶπε δὲ ἡ γυνὴ· τώρα ἐγνώρισα, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καὶ λόγος Κυρίου ἀληθινὸς εἶναι εἰς τὸ στόμα σου.

Ἀφόντις ἐπέρασαν τρεῖς χρόνοι, ἔγινε λόγος Κυρίου πρὸς τὸν Προφήτην Ἥλιαν λέγων· σύρε καὶ φάνου εἰς τὸν Ἀχαάβ, νὰ δώσω βροχὴν ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς. Ὑπῆγε γοῦν ὁ Προφήτης νὰ φανῇ πρὸς τὸν Ἀχαάβ, πρὸς τὴν Σαμάρειαν, καὶ ἐκεῖ ἦτον πείνα μεγάλη. ὁ δὲ Ἀχαάβ ἔκραξε τὸν Οἰκονόμον του, Ἀδίου ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἦτον φοβούμενος τὸν Θεόν κατὰ πολλά· διότι ἡ μὲν Ἰεζάβελ, ἡ γυνὴ τοῦ Ἀχαάβ, ἐφόνευσε τοὺς Ἰερεῖς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἐκεῖνος δὲ ἐπῆρ' ἑκατὸν ἀνδρας ἀπ' αὐτουνοὺς καὶ ἐκρυψέ τους εἰς δύο σπήλαια καὶ ἐτρεφέτους ἐκεῖ κρυφίως. Αὐτὸν γοῦν ἔκραξε τότε ὁ Ἀχαάβ, καὶ λέγει του· ἄς εὐγοῦμεν εἰς τὸν κάμπον, καὶ εἰς ταῖς βρύσας τῶν ὑδάτων, μὴ νὰ εὐροῦμεν πούποτες χορτάρι διὰ τὰ ἄλογά μας καὶ τὰ ζῶά μας, κἂν νὰ μὴν ἐξολοθρευθοῦσι παντελῶς. Ἐμοίρασαν γοῦν

τὴν στρατάν, καὶ ὁ μὲν Ἀχαάβ ὑπάγει εἰς ἕνα μέρος, γυρεύοντας βοσκήν τῶν ζώων, ὁ δὲ Ἀβδιού ὑπῆγεν εἰς ἄλλο μέρος. Ἐκεῖ ἐρχόμενος ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἐσυναπάντησε τὸν Ἀβδιού καὶ ὡς τὸν ἶδεν, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ εἶπε· μὴ νὰ εἶσα ἐσὺ, Ἐφέντη μου, ὁ Ἡλιοῦ; Λέγει του ὁ Παοφήτης, ἐγὼ εἶμαι μόνον σύρε, εἰπέ τοῦ Ἀφέντη σου τοῦ Ἀχαάβ, πῶς θέλω νὰ τὸν ἀνταμωθῶ. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀβδιού· διατὶ Ἀφέντη μου ἐκαταφρόνησες τόσον τὴν ζωὴν σου, καὶ θέλεις νὰ θανατωθῇς; ἤ ὁ Θεὸς, δὲν ἀπόμεινε Βασιλεία οὐδὲ τόπος, ὅπου νὰ μὴν ἔστειλεν ὁ Ἀχαάβ ζητῶντάς σε· καὶ ὅσοι εἶπαν, ὅτι δένσε ἶδαν, τοὺς ἐθανάτωσε, καὶ τὸν τόπον τοὺς κατέκαυσε καὶ ἐσὺ τώρα μοναχὸς σου γυρεύεις τὸν θάνατόν σου; Καὶ καλὰ ὀρίζεις, νὰ ὑπάγω νὰ τὸ εἰπῶ, τὸν καρτερεῖς αὐτοῦ νὰ τὸν ἀνταμωθῇς· ἀμὴ, ἐὰν ἔλθῃ πεῦμα Θεοῦ καὶ σὲ ἑρπάσῃ καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀχαάβ δὲν σε εὔρη, δὲν ἡξέυρεις, ὅτι μὲ θανατώνει; ἢ μὴ νὰ δὲν τὸ ἡκουσες, πῶς, καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι τὸν Θεόν, ὅπου προσκυνεῖς καὶ ἐσὺ, καὶ πῶς ἐπῆρα ἐκατὸν Ἱερεῖς καὶ τοὺς ἔχω κρυμμένους εἰς δύο σπήλαια, καὶ τοὺς τρέφω νὰ μὴ τοὺς φονεύσῃ ὁ Ἰεζοβήλ; τώρα γοῦν φοβοῦμαι νὰ μὴ φονεύσῃ καὶ ἐμένα διὰ ἐδικὴν σου ἀφορμήν. Ἀπεκρίθη ὁ Προφήτης· ἤ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, τὸν ὅποιον ἐπαραστάθηκα, σήμερον εἶναι νὰ φανῶ εἰς τὸν Ἀχαάβ. Ἐπῆγε γοῦν ὁ Ἀβδιού, καὶ εὗρον τὸν Ἀχαάβ, εἶπε του τὴν ὑπόθεσιν.

Ὅταν δὲν ἐρχόμενος ὁ Ἀχαάβ, ἶδεν ἀπὸ μακρόθεν τὸν Προφήτην Ἡλίαν, καὶ εἰπέ του· ἐσὺ εἶσαι, ὅπου διαστρέφεις τὸν λαόν; Ἀπεκρίθη ὁ Προφήτης· δὲν τὸν διαστρέφω ἐγὼ, ἀλλὰ σὺ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Πατρός σου, ὅπου ἀφῆκε Κύριον τὸν Θεόν, καὶ προσκυνεῖτε τὸν Βάαλ· λοιπὸν, τώρα σύρε, στείλε καὶ σύναξε ὅλους τοὺς Ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, νὰ ἔλθουν πρὸς με εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον, καὶ τοὺς τετρακοσίους πεντήκοντα Ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ τοὺς ἄλλους τόσους Ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, οὓς ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τοὺς τετρακοσίους Ἱερεῖς τῶν Ἀλσῶν, ἡγουν τῶν Ναῶν, ὅπου εὐρίσκονται ὑποκάτω τῶν δένδρων, οἱ ὅποιοι τρώγουν τὸν ψωμὶ τῆς Ἰεζάβελ· ὅλοι ἄς ἔλθουν ἐκεῖ. Τότε ἔστειλεν ὁ Ἀχαάβ, καὶ ἐσύναξεν ὅλους τοὺς Ἱερεῖς εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος. Λέγει τοὺς γοῦν ὁ Προφήτης· ἕως πότε νὰ κουτζένετε καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια; ἐὰν εἶναι Κύριος ὁ Θεός, σύρτε καταπόδι του· εἰδὲ εἶναι ὁ Βάαλ Θεός, σύρτε καταπόδι του. Καὶ ὁ λαὸς δὲν ἀπεκρίθη λόγον. Λέγει τοὺς πάλιν ὁ Προφήτης· ἐγὼ ἀπόμεινα μοναχὸς Προφήτης Κυρίου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ Ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, καὶ τῆς αἰσχύνης, καὶ τῶν Ἀλσῶν εἶναι χίλιοι διακόσιοι· φέρετε γοῦν δύο βοῖδια, καὶ ἄς πάρουν αὐτοὶ τὸ ἕν, καὶ ἐγὼ τὸ ἄλλο, καὶ ἄς τὸ μελίσουν, καὶ στίαν νὰ μὴ βάλουν, καὶ νὰ μελίσω καὶ ἐγὼ τὸ ἄλλο βόδι, καὶ νὰ βάλω ξύλα, καὶ στίαν νὰ μὴ βάλω, καὶ ἄς κάμωμεν προσευχὴν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας, καὶ ὅποιος Θεὸς ἐπακούσῃ καὶ στείλῃ στίαν νὰ κατακαύσῃ τὸ βόδιον, ἐκεῖνος εἶναι Θεὸς ἀληθινός. Ἀπεκρίθη πᾶς ὁ λαός, καὶ εἶπε, καλὸς καὶ δίκαιος εἶναι ὁ λόγος ὅπου ἐλάλησας. Λέγει γοῦν ὁ Προφήτης πρὸς τοὺς Ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης· ἐπάρετε πρῶτον ἐσεῖς τὸ ἕν, καὶ σφάζετε το. καὶ κάμετε θυσίαν τῷ Βάαλ, καὶ παρακαλέσατε τὸν Θεόν

σας νὰ στείλῃ στίαν. Ἐπῆραν γοῦν, καὶ ἔσφαζάν το· ἔπειτα ἐτριγύρισαν ὀλόγυρα, καὶ ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ μεσημέρι εὐγάσαν μεγάλας φωναῖς, λέγοντες· ἐπάκουσον ἡμῶν Βάαλ, ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν πυρὶ. καὶ παντελῶς οὐδὲ φωνὴ ἀπὸ τὸν Θεόν τοὺς ἡκούετο, οὐδὲ αὐτὸς εἶχεν ὥτια νὰ τοὺς ἀφικρασθῇ. Ἀναγέλασέ τοὺς γοῦν ὁ Προφήτης, καὶ εἶπέ τοὺς· εὐγάτετε μεγαλήτεrais φωναῖς· ὅτι, ἴσως ὁ Θεός σας κοιμᾶται, ἢ δὲν ἔχει ἄδειαν, καὶ δὲν σὰς ἀκούει. Ἐκείνοι δὲ ἐτριγύριζαν συχνάκις· φωνὰς ἔκραζαν μεγάλας· μὲ μαχέρια καὶ ξυράφια ἐκατάκοπταν τὰ στήθη τους, ὅσον αἱμάτωναν, ἀλλὰ εὐκερα ἐκοπίαζαν, ἕως οὗ ἦλθε καὶ τὸ δειλινόν, καὶ πλέον δὲν ἐφάνη τίποτες σημεῖον. Τότε λέγει πρὸς τοὺς Ἱερεῖς ὁ Προφήτης· παραμερήσατε νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὴν προσευχὴν μου. Ἐπῆρε γοῦν ἰβ'. πέτραις, κατὰ ἀριθμὸν τῶν ἰβ'. φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ἔκτισε θυσιαστήριον διὰ τὸν Θεόν, ἔπειτα ἔκαμε λάκκον, ὁ ὁποῖος ἔπαιρνε δύο φορτία σιτάρη, ὀλόγυρα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ μετὰ ταῦτα ἐμέλισε καὶ τὸ ἄλλο βόδιον, καὶ ἐβαλέτο ἐπάνω εἰς ξύλα ξηρά, καὶ λέγει πρὸς τὸν λαόν· ἐπάρετε τέσσαρες καρδάραις νερόν, καὶ χύσετε ἀπάνω εἰς τὸ βόδιον, καὶ εἰς ταῖς σχίζαις τὰ ξύλα· καὶ ἐποίησαν οὕτως· καὶ εἶπε, χύσετε δευτέρον, καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, χύσετε τρίτον, καὶ ἐτρίσευσαν· τὸ δὲ νερόν ἐκεῖνο ἐγέμισε, καὶ περιετριγύρισαν ὀλόγυρα τὸν λάκκον. Πλὴν μίθετε καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ τρεῖς φορές ὅπου εἶπεν ὁ Προφήτης νὰ χύσουν τὸ νερόν. ἦτον εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἢ δὲ τέσσαρες καρδάραις, ἦσαν εἰς τύπον τῶν τεσσαρῶν Εὐαγγελιστῶν, καὶ ἐδηλοῦσαν, ὅτι ἡ πανταγία καὶ ζωαρχικὴ Τριάς μὲ τὸ νερόν, ἡγουν τὴν διδαχὴν τῶν τεσσαρῶν Εὐαγγελιστῶν, ἐπὶ τοῖς τὰς κεχερσωμένας ψυχὰς τῶν Ἑθνῶν. Ἀλλὰ ἄς ἐλθούμεν εἰς τὸν λόγον μας. Ἀφόντις ἐποίησεν ὁ λαὸς οὕτως, ἀνέβλεψεν ὁ Προφήτης εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεός Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρὶ, νὰ γνωρίσῃ ὁ λαὸς οὗτος, ὅτι ἐσὺ εἶσαι Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ἐγὼ εἶμαι δοῦλός σου, καὶ διὰ τ' ἐσένα ἔκαμα τὰ ἔργα ταῦτα. Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου ἐν πυρὶ νὰ καταλάβῃ ὁ ὁ λαός, ὅτι ἐσὺ εἶσαι Θεὸς ἀληθινός, καὶ σὺ ἐγύρισες τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω σου. Λέγοντος ταῦτα τοῦ Προφήτου, παρευθὺς ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγε τὸ βόδιον, τὰ ξύλα, καὶ τὸ νερόν, ὅπου ἦτον εἰς τὸν λάκκον, καὶ ταῖς πέτραις, ἕως καὶ τὸ χῶμα ἐγλυψεν ἡ στία. Τότε ἔπεσε πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ εἶπον ἀληθῶς Κύριος ἐστὶν ὁ Θεός· αὐτὸς εἶναι Θεὸς ἀληθής. Καὶ εἶπεν ὁ Προφήτης πρὸς τὸν λαόν· πιάσατε τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, κανεῖς νὰ μὴ γλύσῃ ἀπ' αὐτοῦνους. Ἐβιασάν τοὺς γοῦν, καὶ ὁ Προφήτης ἐκατέβασέ τοὺς εἰς ἕνα ξηροπόταμον, ὅπου ὠνομάζετο χεῖμαρρος Κισσῶν, καὶ ἔσφαξέ τοὺς ἐκεῖ. Μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς τὸν Ἀχαάβ· σύρε, φάγε, καὶ πῖς, ὅτι ἀκούω τὴν βορρὴν ὅπου ἔρχεται· καὶ ὁ Ἀχαάβ ὑπῆγε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ, ὁ δὲ Προφήτης Ἡλίας ἀνέβη εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος, καὶ κύψας ἐπὶ γῆν, ἔβαλε τὸ πρόσωπόν του ἀναμέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ὥραν εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρετήν του, (τὸν ὅποιον λέγουσιν, ὅτι ἦτον

ὁ Παιοφῆτης Ἰωνᾶς, ὁ Υἱὸς τῆς χήρας, ὃν ἀνέστησεν αὐτὸς ὁ Προφήτης Ἠλίας, καθὼς προείπον) ἀγνάντευσε πρὸς τὴν θάλασσαν. νὰ ἰδῇς τί ἐρχεται. Ἴδε, καὶ δὲν ἐφάνη τίποτε. Πάλιν λέγει του ὁ Προφήτης, ἀγνάντευσε ἕως ἐπὶ τὰ φορεῖς. Ἐποίησε γοῦν οὕτως, καὶ τὴν ἐξδύον φερόν, ἴδε σύνεφον μικρὸν, ὡς πατηματαίαν ἀνθρώπου, ὅπου ἐσηκώνετο ἀπὸ τὴν θάλασσαν· τότε λέγει ὁ Προφήτης εἰς ἐκεῖνον τὸν ὑπηρετὴν του· σύρε καὶ εἰπὲ τοῦ Ἀχαάβ νὰ ζυῖξῃ τὸ ἀλογόμαξόν του, νὰ προφθάσῃ εἰς τὸ σπῆτί του, ὅτι θέλει κινδυνεύσῃ ἀπὸ τὴν βροχήν. Ἐποίησε γοῦν ὁ Βασιλεὺς Ἀχαάβ οὕτω· καὶ τόσον ἦλθε βροχὴ περισσὴ, ὅτι δὲν ἐπρόφθασε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σαμαρείαν τὴν Πόλιν, εἰς τὰ Βασιλεία του, ἀλλὰ ἐσέβη εἰς ἕνα Κάστρον, Ἰεζάβελ ὀνομαζόμενον· καὶ ὁ Προφήτης δὲ Ἠλίας καὶ αὐτὸς ἐσέβη εἰς τὸ Κάστρον ἐκεῖνο, φεύγωντας τὴν περισσὴν βροχὴν ὅπου ἐγένετο.

Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς, ἀφόντις ἔπαυσεν ἡ βροχὴ, ὑπῆγεν ὁ Ἀχαάβ εἰς τὴν Σαμαρείαν, καὶ ἐδιηγῆθη τὴν γυναῖκά του τὴν Γεζάβελ πάντα ὅσα ἐποίησεν Ἠλίας, καὶ πῶς ἐφόνευσεν τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Βαάλ. Ἡ δὲ μιὰ ἐκείνη γυνὴ ὡς ἤκουσε πῶς ὁ Προφήτης Ἠλίας ἐφόνευσεν τοὺς Ἱερεῖς, εἶπε· τάδε νὰ μὲ ποιήσουν οἱ Θεοὶ μου, καὶ τάδε νὰ μὲ αὐγατίσουν, ὅτι αὐριον τέτοιαν ὥραν νὰ φονεύσω καὶ ἐγὼ αὐτόν, ὡσάν αὐτὸς ἐφόνευσεν ἐκεῖνους. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Προφήτης Ἠλίας, ἀνθρώπος ἦτον καὶ αὐτός, καὶ ὅμως ἐφοβήθη, καὶ ἐσηκώθη νὰ φύγῃ, καὶ φεύγωντας, ἦλθεν εἰς μίαν χώραν, Βηρσαβὲ λεγομένην, ὅπου ἦτον εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἐκεῖ ἄφηκε τὸ παιδάριον τὸν ὑπηρετὴν, ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ Ἰωνᾶς, ὡς προείπα· αὐτὸς δὲ ἐπορεύθη εἰς τὴν ἔρημον, μίᾳς ἡμέρας ὁδόν· Ἀγανακτισμένοι δὲ, ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἐνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον Ἑβραϊκὰ μὲν λέγεται Ραθμάν, Ἑλληνικὰ δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὸ λέγουσιν Ἀρκευθον, τὸ ὁποῖον γίνεται μόνον εἰς τὸν τόπον τῆς Παλαιστίνης, καὶ εἶναι παρόμοιον ὡσάν κέδρος. Ἐκεῖ γοῦν ἀπεκοιμήθη, καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου ἐπῆγε καὶ ἐσῆκώσε τον, λέγωντας· σηκώσου, καὶ φάγε· ἐσηκώθη ὁ Προφήτης, καὶ βλέπει καὶ ἦτον ἐπάνωθεν τοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς του μία πίτα ψωμί ἀπὸ βρίζαν, καὶ ἕνα λαγίνι μὲ νερόν· ἔφαγε γοῦν ἀπ' ἐκεῖνο, καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθη· πάλιν ὑπῆγεν ὁ Ἄγγελος ἐκ δευτέρου, καὶ λέγει του· σηκώσου, φάγε, καὶ πίε, ὅτι πολλὴν στοράταν ἔχεις νὰ περιπατήσῃς. Πάλιν γοῦν ἐσηκώθη καὶ ἔφαγε, καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ φαγητοῦ ἐκεῖνου ἐπεριπάτησε τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ 40 νύκτας, ἕως οὗ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Χωρήβ, τὸ αὐτὸ λέγεται εἰς τὴν Γραφήν καὶ Σινά, διότι τὸ Σίνισιον ὄρος ἔχει δύο κορυφάς, καὶ ἡ μὲν μία κορυφὴ λέγεται Σινά. ἡ δὲ ἄλλη λέγεται Χωρήβ, εἰς ἣν ἴδε καὶ ὁ Μωϋσῆς τὴν βάτον καιομένην, καὶ μὴ καταφλεγόμενην. Εἰς αὐτὴν ὑπῆγε καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, καὶ ἐσέβη εἰς ἕνα σπήλαιον ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ λόγος Κυρίου ἐγένετο πρὸς αὐτόν· Τί κάθεις αὐτοῦ Ἠλία; καὶ εἶπεν ὁ Προφήτης· ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου τὸν παντοκράτορα Κύριον, οὐαί σε ἄφηκαν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ, ταῖς Ἐκκλησίαις σου κατέσκαψαν, τοὺς Ἱερεῖς σου ἐφόνευσαν, μόνον ἐγὼ ἀπόμεινα καὶ ζητοῦσι καὶ τὴν ἐδικήν μου ζωὴν νὰ τὴν πάρουσι. Λέγει του ὁ Θεός·

νὰ εὕγῃς αὐριον νὰ σταθῇς ἔμπροσθέν μου εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, καὶ ἰδοὺ θέλει γένῃ ἄνεμος δυνατός, νὰ χαλᾷ τὰ ὄρη καὶ τὰς πέτρας, ἀλλὰ δὲν με θάξῃς ἰδὴ ἐκεῖ· ἔπειτα θέλει γένῃ σεισμός, καὶ οὐδὲ ἐκεῖ θέλω εἶσται· καὶ μετὰ τὸ πῦρ θέλει γένῃ φωνὴ πνοῆς λεπτῆς, καὶ ἐκεῖ θέλω εἶσται· ὅπου ἐπρόλεγε τὴν θεωρίαν, ἣν ἴδεν ἐν τῷ ὄρει Αβαθὼς ὁ Προφήτης, δηλονότι, ὅπως ἴδε τὸν Χριστὸν μεταμορφούμενον ἐν τῷ καιρῷ, καθ' ὃν ἦλθεν ὁ Προδρόμος, ὃς ἦτον φωνὴ τοῦ Λόγου· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐγιναν μετὰ ταῦτα. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Προφήτης τοῦτον τὸν λόγον, εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον, καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὴν γούναν ὅπου εἶχε, δίχως φόρεμα, καὶ ἐστάθη καὶ ἰδοὺ πάλιν φωνὴ ἐγένετο ἐκ Θεοῦ πρὸς αὐτόν, σηκώσου, καὶ σύρε ὀπισθ'· νὰ εἰς τὴν στοράταν σου, καὶ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Δαμασκὸν τὴν πόλιν, νὰ χρίσῃς τὸν Ἀζαήλ, εἰς Βασιλεὴ τῆς Συρίας, καὶ τὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ναμεσσι νὰ χρίσῃς εἰς Βασιλεὴ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ τὸν Ἐλισσαῖ ἐν τὸν υἱὸν τοῦ Σαφάτ, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὴν Χώραν τὴν Ἀβελμουλάν, νὰ τὸν χρίσῃς εἰς Προφήτην, ἀντὶς διατ' ἐσένα. Ὑπῆγε γοῦν ἐκεῖθεν, καὶ εὗρίσκει τὸν Ἐλισσαῖ, ὅπου ὄργωνε χωράφιον, καὶ παρευθὺς ἐῴριψεν ὁ Ἠλίας τὴν γούναν του ἐπάνω αὐτοῦ· ὁ δὲ Ἐλισσαῖ ἀφείλε τὰ πάντα, ἠκολούθησεν ἀπὸ τότε τῷ Προφῆτῃ Ἠλίᾳ, καὶ ἐγένετο μαθητὴς καὶ ὑπηρετὴς αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἦτον εἰς ἀνθρώπος ἀπὸ τῆς Σαμαρείας τὰ περίχωρα, ὀνόματι Ναβουθαὶ καὶ εἶχεν ἕνα ἀμπέλι πλησίον εἰς τὸ ἀλώνιον τοῦ Ἀχαάβ τοῦ Βασιλέως τῆς Σαμαρείας. Ὁ δὲ Ἀχαάβ ζηλεύωντας τὸ ἀμπέλιον ἐκεῖνο, εἶπε τῷ Ναβουθαί· δός μου τὸ ἀμπέλι σου, νὰ κάμω κῆπον λαγάνων, ὅτι εἶναι κοντὰ εἰς τὸ σπῆτί μας, καὶ νὰ σοῦ δώσω ἄλλο ἀμπέλι διὰ ταῦτό· εἶδὲ καὶ δὲν σοῦ ἀρέστη νὰ πιάσῃς ἄλλο ἀμπέλι, ἔπαρξ' ἄσπρα διὰ τὴν τιμὴν του. Λέγει του ὁ Ναβουθαί, νὰ μὴν μου γένῃ αὕτη ἡ ἐγκατάλειψις ἀπὸ τὸν Θεόν μου, ὅτι νὰ δώσω ἐγὼ τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ. Ἀποτυχὼν γοῦν ὁ Ἀχαάβ ὑπῆγε λυπημένος καὶ πικραμένος εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ τὴν ἀργαδινὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐννοίαν του δὲν ἔφαγεν ὁ Ἀχαάβ, μόνον ἔπεσεν ἀδείτητος· ἡ δὲ μιὰρὰ γυνὴ αὐτοῦ Ἰεζάβελ, ὡς ἴδεν αὐτόν λυπημένον, ὑπῆγε καὶ ἐφώγησέ τον, τί ἔχεις, ὦ Αὐθέντη μου, καὶ εἶσαι οὕτω πικραμένος; Λέγει τῆς ἐκεῖνος· ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Ναβουθαί τὸν Ἰσραηλίτην τὸ ἀμπέλι του νὰ τὸ κάμω κῆπον, καὶ αὐτὸς μοῦ ἀνταπεκρίθη, ὅτι νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεός, νὰ πουλήσω τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν. Λέγει του ἡ Ἰεζάβελ· σηκώσου, Αὐθέντη μου, φάγε καὶ χάρου, καὶ αὐριον νὰ κάμω ἐγὼ νὰ κληροδομήσῃς δίχως ἐξογορὰν τὸ ἀμπέλι τοῦ Ναβουθαί. Ο μὲν γοῦν Ἀχαάβ, τὴν ἀργαδινὴν ἐκείνην, ἐπαρηγορήθη. Αὕτη δὲ ἡ μιὰρὰ τὸ ταχὺ, πιάνει καὶ γράφει γράμμα, καὶ βουλώνειτο μὲ τὴν βούλαν τοῦ Ἀχαάβ, τὸ ὁποῖον ἐγράφεν εἰς τοὺς συντοπίτας τοῦ Ναβουθαί τοὺς ἐχθρούς του, ὅτι νὰ εὐγάζετε ψευδομάρτυρας κατὰ τοῦ Ναβουθαί, πῶς ὕβρισε τὸν θεὸν καὶ τὸν Βασιλεῖα, νὰ τὸν λιθοβολήσετε. Ἐκεῖνοι δὲ κάμνοντες χάριτα τὴν Βασιλίσσαν ἐψευδομαρτύρησαν κατὰ τοῦ Ναβουθαί καὶ ἐλιθοβολήσαν αὐτόν· μετὰ δὲ ταῦτα ἐστειλαν μανδάτον εἰς τὴν Ἰεζάβελ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ-

νοι, ὅτι καθὼς μᾶς ὥρισε, οὕτως ἔγινεν εὐγάλαμεν μάρτυρας, πῶς ὁ Ναβουθαὶ ὕβρισε τὸν θεὸν καὶ τὸν Βασιλέα, καὶ ἐλιθοβολήσασιν τον, καὶ ἰδοὺ ἀτόμεινεν ἡ κληρονομία του μοναχῇ. Τότε ἡ μιὰ ἐκείνη γυνὴ Ἰεζάβελ, ὡς ἔγινε τὸ θέλημά της, εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα της τὸν Ἀχαάβ· ἰδοὺ ἀπέμεινε τὸ ἀμπέλι τοῦ Ναβουθαὶ μοναχόν, ὥρισε νὰ εἶναι τῆς Βασιλείας σου. Πηγενάμενος δὲ ὁ Ἀχαάβ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀμπέλι ἔκεινο. Κύριος ὁ Θεὸς ἐσύντηγε πρὸς τὸν Προφήτην Ἡλίαν λέγων· σηκώσου, κατὰβῃ εἰς συναπάντησιν τοῦ Βασιλέως Ἀχαάβ τῆς Σαμαρείας, ὅπου ὑπάγει νὰ κληρονομήσῃ τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ναβουθαὶ, καὶ εἰπέ του· ἐσὺ θαῤῥεῖς νὰ κληρονομήσῃ τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ναβουθαὶ, ἀμὴ ἔτζι λέγει Κύριος ὁ Θεός· εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμα τοῦ Ναβουθαὶ, νὰ χυθῇ καὶ τὸ ἐδικόν σου, καὶ τῆς μιᾶς Ἰεζάβελ τὸ αἷμα, νὰ τὸ γλύψουσι τὰ σκυλλία, ὅτι ἐξηλεύσετε τοῦ γειτόνου σας τὸ ἀμπέλι, καὶ ἐκάμετε πάντα τρόπον ἀδικίας νὰ τὸ κληρονομήσετε· καὶ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν γεναὰν σου νὰ μὴ ἀπομείνῃ ἀναπαυμένος εἰς τὴν Αὐθεντίαν. Ὑπῆγε γοῦν ὁ Προφήτης καὶ εἰπέ ταῦτα ὁ Ἀχαάβ αὐτὰ τὰ λόγια. Ὁ δὲ Ἀχαάβ, ὡς ἤκουσεν, ἔκλαυσε καὶ ἔλαβε σάκκον, καὶ ἐνήστευσε μετανοῶν εἰς τὴν ἀμαρτίαν του· ὁ δὲ Θεὸς ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ πάλιν εἶπε πρὸς τὸν Προφήτην· βλέπεις πῶς ἐμετανόησεν ὁ Ἀχαάβ; διὰ τοῦτο νὰ μὴ δώσω τὴν ὀργὴν μου εἰς τὰς ἡμέρας του, ἀλλὰ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· ὅπερ καὶ ἔγινεν ἀληθὲς κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχαάβ, ἐβασίλευσε πάλιν εἰς τὴν Σαμαρείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, Ὁχοζίας ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἄφησε νὰ προσκυνῇ τὸν ἀληθὲς Θεόν, καὶ ἐπροσκύνει τὰ εἰδῶλα τὰ ἄψυχα καὶ κωφὰ ὥσπερ καὶ οἱ Ἕλληνες.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν, ἀγναντεύοντας ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ Παλατίου του, ἔπεσε κάτω καὶ ἀρρώστησε· δὲν ἐξήτησε γοῦν ἰατρειάν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπου δίδει τὴν ὑγίαν εἰς τοὺς ἀρρώστους, ἀλλὰ εἶπε εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, σύρτε εἰς τὴν Ἀκκαρῶν τὴν πόλιν, καὶ ἐκεῖ εἶναι μία Μάντισσα τοῦ Βάαλ, ἐκεῖνην ἐρωτήσετε διὰ τὴν ἀσθένειάν μου. Πηγεναμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων, Ἀγγελος Κυρίου ἐλάλησε πρὸς τὸν Προφήτην Ἡλίαν, λέγωντας· σηκώσου, καὶ σὺ εἰς συναπάντησιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ὁχοζίου, καὶ νὰ τοὺς εἰπῇς· μὴ νὰ δὲν εἶναι Θεὸς εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, ὅπου δίδει τὴν ὑγίαν, ἀμὴ ζητᾶτε ἐσεῖς Μάντισσας· διὰ τοῦτο ἔτζι λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἡ στρώσις, ὅπου ἀνέβη ὁ Βασιλεὺς, νὰ μὴ κατέβῃ ἀπ' αὐτήν· ὅτι ἐκεῖ θέλει ἀποθάνῃ. Ὑπῆγε γοῦν ὁ Προφήτης, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Βασιλέως τὸν λόγον τοῦτον· ἐκεῖνοι δὲ ὑποστρέψαντες, ἀπήγγειλαν τῷ Βασιλεῖ, ὅτι εἷς ἄνθρωπος μᾶς ἐυναπάντησεν εἰς τὴν στρατάν, καὶ εἰπέ μας τοὺς δε τοὺς λόγους. Ἐρώτησέ τους γοῦν ὁ Βασιλεὺς, τί ἰδέας ἄνθρωπος ἦτον ἐκεῖνος; λέγουν του οἱ ἄνθρωποι· ἄνθρωπος ἦτον μαλάτος, καὶ εἶχε ζωνάρι πετζένιον εἰς τὴν ζωσίν του διεζωσμένος. Λέγει τους ὁ Βασιλεὺς, Ἡλίας ὁ Θεοσβίτης εἶναι· ἀλλὰ σύντομα εἰς Πεντηκόνταρχος νὰ πάρῃ πεντήκοντα καλικάρια, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν φέρῃ. Ὑπῆγε γοῦν ὁ Πεντηκόνταρχος εἰς τὸ ὄρος, καὶ εὗρων τὸν Προφήτην, εἰπέ του· Ἀνθρώπε

τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς σὲ κράζει νὰ κατέβῃς. Ἀπεκρίθη ὁ προφήτης καὶ εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, νὰ κατέβῃ στία ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς νὰ καταφάγῃ καὶ σὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους σου· καὶ παρευθὺς, μετὰ τὸν λόγον τοῦ Προφήτου, ἐκατέβῃ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγε τὸν Πεντηκόνταρχον, καὶ τοὺς πεντήκοντα στρατιώτας αὐτοῦ. Πάλιν ὁ Βασιλεὺς ὡς ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν, ἀπέστειλεν ἄλλον δευτέρον Πεντηκόνταρχον, καὶ ἄλλους πενήκοντα ἀνθρώπους· ὁμοίως καὶ ἐκεῖνον διὰ προσευχῆς κατέκαυσέ τον ὁ Προφήτης. Πάλιν ἔστειλεν ἄλλον τρίτον Πεντηκόνταρχον, μετὰ ἄλλους τόσους ἀνθρώπους· ἐκεῖνος δὲ ὁ τρίτος ὑπῆγεν ἀπὸ μακρόθεν, καὶ ἔπεσεν, εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδεήθη τοῦ Ἁγίου, λέγωντας, Ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, μὴ με ὀργισθῇς καὶ ἐμένα, ὥσάν τὸν πρῶτον καὶ δευτέρον Πεντηκόνταρχον, καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτῶν, ἀλλὰ λυπήσου με, καὶ κατὰβηθι, ἵνα ἔλθῃς εἰς τὸν Βασιλέα. Τότε Ἀγγελος Κυρίου εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα Ὁχοζίαν, καὶ εἰπέ του τοὺς λόγους ἐκεῖνους. Ὑπῆγε γοῦν καὶ ἤλεγξε τὸν Βασιλέα, καὶ οὕτως ἔγινε τὸ τέλος αὐτοῦ, καθὼς προεῖπεν ὁ Προφήτης Ἡλίας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσεν ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἀχαάβ, Ἰαρὼμ ὀνόματι.

Ἐν ταῖς ἡμέραις γοῦν τούτου τοῦ Βασιλέως, ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ πάρῃ τὸν Προφήτην Ἡλίαν ὡς εἰς τὸν οὐρανόν· τότε ἐπῆρεν ὁ Προφήτης Ἡλίας τὸν Μαθητὴν του τὸν Ἐλισσαῖον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τινα τόπον, ὀνομαζόμενον Γάλγαλα· καὶ ἐκεῖ εἶπεν ὁ Ἡλίας πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον· κάθισε αὐτοῦ ἐσὺ, ὅτι ἐμένα με ἔστειλεν ὁ Θεός· εἰς τὴν Βαιθὴλ τὴν πόλιν νὰ ὑπάγω. Ἀπεκρίθη ὁ Ἐλισσαῖος, ζῇ Κύριος, καὶ ζῇ ἡ ψυχὴ σου, δέν σε θέλω ἀφήσῃ. Ὑπῆγαν γοῦν καὶ οἱ δύο τους εἰς τὴν Βαιθὴλ, καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅπου ἦσαν εἰς τὴν Βαιθὴλ, παιδία ὄντες τῶν Προφητῶν, εἶπαν πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον· γνωρίζεις, πῶς σήμερον ὁ Θεὸς θέλει νὰ πάρῃ τὸν Αὐθέντην σου; Λέγει τους ὁ Ἐλισσαῖος, καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζω, μόνον σιωπᾶτε. Πάλιν εἶπεν ὁ Ἡλίας τῷ Ἐλισσαίῳ· κάθου αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεός με ἀπέστειλεν ἔως τὴν Ἰεριχώ. Πάλιν λέγει του ὁ Ἐλισσαῖος· ζῇ Κύριος, καὶ ζῇ ἡ ψυχὴ σου, δέν σε θέλω ἀφήσῃ. Περιπάτωντες δὲ οἱ δύο, ἤγγισαν εἰς τὴν Ἰεριχώ, καὶ πάλιν ἐκεῖ οἱ υἱοὶ τῶν Προφητῶν εἶπον τῷ Ἐλισσαίῳ· γνωρίζεις, πῶς σήμερον ὁ Θεός θέλει νὰ πάρῃ τὸν Διδάσκαλόν σου; Λέγει τους καὶ ἐκεῖνων ὁ Ἐλισσαῖος, καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζω, μόνον σιωπᾶτε. Πάλιν ἐκ τρίτου εἶπεν ὁ Ἡλίας τῷ Ἐλισσαίῳ· κάθου αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεός με ἀπέστειλεν ἔως τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, νὰ ὑπάγω μοναχός. Λέγει του ὁ Ἐλισσαῖος· ζῇ κύριος, καὶ ζῇ ἡ ψυχὴ σου, δέν σε θέλω ἀφήσῃ. Ὑπῆγαν γοῦν ἀντάμα οἱ δύο τους ἔως τὸν Ἰορδάνου ποταμόν· καὶ μετ' αὐτοὺς ἤκοιτο ἡ φωνὴ καὶ ἄλλοι πενήκοντα ἀνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν παιδία ἰῶν Προφητῶν. Τότε ὁ Προφήτης Ἡλίας εὐγάλε τὴν γοῦνάν του, καὶ ἐκτύπησε τὸν ποταμόν, καὶ παρευθὺς ἐσχίσθη εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐγένετο στράτα διὰ μέσου, καὶ ἐπέρασαν διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ πέραν· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἡλίας· τῷ Ἐλισσαίῳ, ζήτησε τίποτε χάρισμα νὰ σοῦ γένῃ, πρὶν ἀναληφθῶ ἀπὸ σοῦ. Λέγει του ὁ Ἐλισσαῖος, ἄς

γέννη ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ἔχεις, διπλῇ εἰς ἐμένα· ἀπεκρίθη ὁ Ἥλιος· μέγα χάρισμα ἐξήτησες, πλὴν, ἐάν με ἰδῇς ὅταν ἀναληφθῶ, νὰ σοῦ γέννη ὡς ἐξήτησας, ἐάν δὲ δέν με ἰδῇς, νὰ μὴ σου γέννη. Ἐκεῖ συντυχόνοντας, ἰδοὺ ἐφάνη ὡσάν ἀμάξι πύρινον, καὶ ἄλογα πύρινα, καὶ ἄρπαξαν τὸν Προφήτην Ἥλιαν, καὶ ἀνάφεράν τον ὡσάν εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ δὲ Ἐλισσαῖος βλέπωντάς τον ὑψούμενον, ἔκραζε μεγαλοφώνως· Πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ, καὶ ἱππεὺς αὐτοῦ, ὅπερ θέλει νὰ εἰπῇ, ὅτι οἱ μὲν Βασιλεῖς τῶν Ἑβραίων εἶχον ἀλογάμαξα, καὶ ἑκαβαλίλευσαν ὡς ἐξουσιασται, ἐσὺ δὲ, ὦ Προφήτα, εἶσαι καὶ ἄρμα, καὶ καβαλάρης, καὶ ἐξουσιαστὴς τοῦ Ἰσραὴλ. Ταῦτα λέγων ὁ Ἐλισσαῖος ἐκράτησε τὴν γοῦναν τοῦ Προφήτου Ἥλιου, καὶ ἐπῆρσεν, καὶ αὐτὸν μὲν πλέον δὲν τὸν ἶδεν. Ὡς δὲ ὑπέστρεψε νὰ ἔλθῃ ὀπισθεν, ἔμελλε νὰ περάσῃ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν· ὡς δὲ ἦλθεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, ἐπῆρε τὴν γοῦναν τοῦ Προφήτου Ἥλιου, ὁποῦ ἔπεσεν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ μετ' ἐκείνην ἐκτύπησε τὸ νερόν καὶ δὲν ἐσχίσθη. Τότε εἶπεν ὁ Ἐλισσαῖος· ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἥλια τοῦ Πατρὸς μου· καὶ μετὰ τῷ εἰπεῖν τὸν λόγον, πάλιν ἐκτύπησε τὸ νερόν καὶ ἐσχίσθη εἰς δύο, καὶ ἐπέρασε διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ πέραν. Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τῶν Προφητῶν, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν Ἱερικώ, ὅτι οὕτως ἐθαυματούργησεν ὁ Ἐλισσαῖος, εἶπον· ἀναπαύθηκε τὸ πνεῦμα τοῦ Ἥλια ἐπὶ τὸν Ἐλισσαῖον, καὶ εὐγῆκεν εἰς συναπάντησίν του, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν ἕως τὴν γῆν.

Τὰ μὲν οὖν ἔργα καὶ θαύματα τοῦ Προφήτου, οὕτως ἔγιναν, εὐλογημένοι Χριστιανοί, καθὼς ἐν συντόμῳ τὰ ἀκούσετε. Ἴσως δὲ νὰ ἐρωτήσῃ τινὰς ὅτι ἐπειδὴ ἡ Παλαιὰ Γραφή δὲν γράφει, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Προφήτης οὗτος, ἀλλὰ ἐπάρθη ὡσάν εἰς τὸν οὐρανόν, ἄραγε ἀπέθανε φυσικὸν θάνατον, ὡσάν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς δικαίους καὶ ἀμωτολούς, ἢ ζωντανὸς εἶναι ἕως σήμερον; καὶ ἐάν εἶναι ζωντανὸς εἰς τί τόπον εὐρίσκεται καὶ διατί εἶναι ζωντανός, καὶ δὲν ἀπέθανε καὶ πότε θέλει ἀποθάνῃ; Πρὸς γοῦν αὐτάς τὰς ἀποκρίσεις λέγομεν ἀποκρισιν ὅχι ἐδικὴν μας, ἀλλὰ τῆς θείας Γραφῆς, ὁ Προφήτης οὗτος ἐφάνη μὲν ὅτι ἐπάρθη ὡσάν εἰς τὸν οὐρανόν, καθὼς τὸ ἠκούσατε, ἀλλὰ εἰς τὸν οὐρανόν δὲν ἀνέβη· διὰ γὰρ τοῦτο λέγει καὶ ἡ Παλαιὰ Γραφή, ὅτι ὡσάν εἰς τὸν οὐρανόν ἀνέβη, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν σῶμα φθαρτὸν νὰ ἀνέβῃ τὸν οὐρανόν, μηδὲ ἄλλος τινὰς ἀνέβῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ τοῦ σώματος μόνον ὁ Χριστός, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὸ γ' Κεφ. Οὐδεὶς ἀναβέβηκεο εἰς τὸν οὐρανόν, εἰμὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ, Ὁ Ἀπόστολος δὲ Παῦλος, ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῇ εἰς τὸ δ' Κεφ. τοῦτο ἀποδείχνει λέγωντας· Ὁ καταβάς, αὐτὸς ἐστι (τουτέστιν ὁ Χριστός), καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρωθῇ τὰ πάντα. Ἄλλος γοῦν τινὰς παρὰ τὸν Χριστόν, ὡς εἶπον, δὲν ἀνέβῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀμὴ ὁ Θεὸς θέλωντας νὰ φυλάξῃ τὸν προφήτην Ἥλιαν, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου νὰ ἐλέγξῃ τὸν Ἀντίχριστον, διὰ τοῦτο ἐφάνη μὲν ὅτι ἀνελήφθη ὡσάν εἰς τὸν οὐρανόν, πλὴν ἐδῶ κάτω εἰς τὴν

γῆν εὐρίσκεται ζωντανὸς μετὰ τοῦ φθαρτοῦ σώματος, καλὰ καὶ ἐάν ἡμεῖς δὲν τὸν βλέπωμεν με τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἀνάξιον ὄντες τῆς τοιαύτης θεωρίας. Εἰς ποῖον δὲ τόπον εὐρίσκεται, οὐδεὶς Ἄγιος, οὔτε Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ ἔγραψε, καὶ διὰ τοῦτο, μήτε ἡμεῖς δὲν δυνάμεσθαι νὰ ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦ τόπου· τόσον δὲ μόνον γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Θεὸς ὁποῦ τὸν ἔτρεφε καὶ ἄλλοτε διὰ κόρκου, αὐτὸς δύναται καὶ τώρα δι' Ἀγγέλου νὰ τὸν τρέφῃ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου.

Ὅτι δὲ εἶναι ἀκόμη ζωντανός, καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ πάλιν σωματικῶς μετὰ τοῦ δικαίου Ἐνῶχ νὰ ἐλέγξῃ τὸν Ἀντίχριστον, καὶ νὰ διδάξῃ τὸν κόσμον νὰ μὴ πιστεύσουν εἰς αὐτὸν πλάνον Ἀντίχριστον, καὶ ὅτι τότε μέλλει νὰ λάβῃ θάνατον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀντιχρίστου, λέγει τὸ μὲν καὶ ὁ προφήτης Μαλαχίας εἰς τὸ δ' Κεφ. ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ. «Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἥλιαν τὸν Θεοβίτην πρὶν ἔλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καὶ ἐπιφανῇ, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν Πατρὸς πρὸς υἱόν, καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἔλθων πατάξω τὴν γῆν ἄρδην. Ἀλλὰ διὰ καὶ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως αὐτοῦ, ἐν τῷ ια' Κεφ. πλέον καθαρώτερα καὶ λεπτότερα τὸ διηγείται, λέγων οὕτως. Καὶ δώσω τοῖς δυοῖς μάρτυσί μου, (ἡγουν τῷ Προφῇτῃ Ἥλιᾳ καὶ τῷ Ἐνῶχ) καὶ προφητεῦσουσιν ἡμέρας χίλιας διακοσίας ἐξήκοντα, (ἡγουν μόνον τρεῖς χρόνους καὶ πέντε ἡμῖσι μῆνας) περιβεβλημένοι σάκκους. Οὗτοι εἰσὶν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ δύο λυχναῖαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἐστῶσαι· καὶ εἴτις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, καὶ εἴτις αὐτοὺς θέλει ἀποττεῖναι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι. Οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανόν, ἵνα μὴ βρέχῃ ὑετὸς ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν τῆς προφητείας· καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἶμα, καὶ πατάξαι τὴν γῆν πληγῇ, ὅσας αἱ ἀν' ἐλθῶσιν· καὶ ὅτε τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρεῖον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς Ἀβύσσου, ποιήσει πόλεμον μετ' αὐτῶν, καὶ νικήσῃ αὐτοὺς καὶ ἀποκτανεῖ αὐτούς, καὶ τὰ πτώματα ρίψει ἐπὶ τῆς πλατείας πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις καλεῖται πνευματικῶς, Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, (ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσταυρώθη). Καὶ βλέψουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἔθνῶν τὰ πτώματα αὐτῶν, ἡμέρας τρεῖς καὶ ἡμῖσι· καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνήματα, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς (ἡγουν ὅσοι πιστεύσουν εἰς τὸν Ἀντίχριστον) χαροῦσιν ἐπ' αὐτοῖς καὶ εὐφρανοῦνται, καὶ δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο Προφῆται· ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἰδοὺ βοηθεῖα Θεοῦ, ἐδιαλύσαμεν τὰς ἀπορίας μας. Πρέπει δὲ καὶ τοῦτο νὰ γνωρίζετε ὅτι τὰ θαύματα ὁποῦ ἠκούσαμεν ὅτι ἔκαμεν ὁ Προφῆτης Ἥλιος, καὶ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὰ μαρτυρεῖ, ἀλλὰ διὰ καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Διότι ὁ μὲν Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὸ δ' Κεφ. λέγει διὰ τὴν Σαραφθίαν χήραν οὕτως, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Ἐπ' ἀληθείας λέγω

ὑμῖν πολλὰ χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡλιοῦ ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς ἔτη τρία, καὶ μῆνας ἕξ, ὥς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμψθη Ἡλίας, εἰμὴ εἰς Σάρεφθα τῆς Σιδωνος πρὸς γυναῖκα χήραν. Διὰ δὲ τὴν προσευχὴν ὅπου ἔκαμε καὶ δὲν ἔβρεξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς τρεῖς χρόνους καὶ ἕξ μῆνας, ὁ Ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος τὸ λέγει εἰς τὸ ε' Κεφ. τῆς καθολικῆς αὐτοῦ Ἐπιστολῆς οὕτως· «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχὴ προσήυξατο τοῦ μὴ βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνους τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ· καὶ πάλιν προσήυξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Ὅτι δὲ καὶ διὰ προσευχῆς ἐκατέβασε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἔκαυσε τοὺς δύο Πεντηκοντάρχους μετὰ τῶν στρατιωτῶν, ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς καὶ τοῦτο βεβαιώνει εἰς τὸ θ' Κεφ. τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ λέγων ὡς ἀπὸ προσώπου τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν Χριστόν. Κύριε, θέλεις εἰπῶμεν πῦρ καταβῆναι ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὡς καὶ Ἡλίας ἐποίησε; Καὶ ὁ Ἀπόστολος δὲ Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολὴν ἐν τῷ ια' Κεφ. λέγει τοὺς αὐτοὺς λόγους, οὓς εἶπεν ὁ Προφήτης Ἡλίας πρὸς τὸν Θεόν, βαρυνόμενος κατὰ τοῦ Ἀχαάβ, καὶ κατὰ τῶν τότε εὐρισκομένων ἀνθρώπων. Κύριε τοὺς Προφήτας σου ἀπέκτειναν, καὶ τὰ Θυσιαστήριά σου κατέκαισαν, καὶ γὰρ ὑπελήφθη μόνος, καὶ ἱζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀρκοῦσιν εἰς τοσοῦτον· πρόπον δὲ εἶναι εἰς ἡμᾶς ὅπου ἀκούομεν τοὺς λόγους τῶν Ἀγίων καὶ τὰς διηγήσεις νὰ σπουδάζωμεν πῶς νὰ γινώσκωμεν καὶ μιμηταὶ τούτων· διὰ γὰρ τοῦτο, καὶ οἱ παλαιοὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔγραψαν τὰ βιβλία, ὅχι μόνον πῶς νὰ τὰ διαβάσωμεν ἀπλῶς, ἢ νὰ τὰ ἀκούωμεν, καὶ ἄλλους πῶς τὰ ἀναγινώσκουσιν, ἀλλὰ νὰ σπουδάξῃ κάθε εἰς κατὰ τὴν δύναμιν του νὰ κάμνῃ καὶ ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου ἀκούει. Διότι ὅταν ὁ ἀκούων κάμνῃ κανένα θεάρεστον ἔργον, ἀπὸ ὅσα ἀκούει πρῶτα μὲν προξενεῖ μέγα διάφορον εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνου ὅπου τὸ διδάσκει, καθὼς τὸ λέγει ὁ Προφήτης Ἰερεμίας εἰς τὸ ε'. Κεφ. Ὅτι ἐὰν ἐξαγάγῃς τίμιον ἀπὸ ἀναξίου, ὡς τὸ στόμα σου ἔση. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος εἰς τὴν Καθολικὴν τοῦ ἐπιστολὴν ἐν τῷ ε'. Κεφ. τοῦτο βεβαιώνει, λέγωντας. Ἀδελφοί, ἐὰν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιστρέψῃ τίς αὐτὸν γινώσκωμεν ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Πρῶτον μὲν γοῦν, ὡς εἶπον, μέγα διάφορον προξενεῖ ὁ τελειωτὴς τοῦ λόγου εἰς τὸν Διδάσκαλόν του· δευτέρον δὲ ὅτι καὶ τὴν ἐδικήν του ψυχὴν ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν κόλασιν ὁ τοιοῦτος καὶ ἀξιοῦται τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Διότι μὴ βάνετε εἰς τὸν νοῦν σας ὅτι ἐὰν μόνον ἀκούωμεν τοὺς βίους τῶν Ἀγίων, ἔχομεν διάφορον, ἐὰν δὲν σπουδάζωμεν νὰ τελειώσωμεν καὶ καμμίαν ἀρετὴν. Διότι ὡς περὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γένῃ τινὰς πλούσιος, μόνον ἀκούοντας πολλαῖς διηγήσεις τῶν Ἀγίων, δὲν δύναται νὰ σωθῇ, ἐὰν δὲν σπουδάζῃ νὰ κατορθώσῃ καὶ αὐτὸς μικρόν τι ἀγαθόν.

Διὰ τοῦτο μὴν ἀμελοῦμεν, εὐλογημένοι Χριστιανοί, πρὸς τὴν κατὰ δύναμιν τελείωσιν τῆς ἀρετῆς, διότι ὁ μὲν κόπος τῆς ἀρετῆς

εἶναι ὀλιγοχρόνιος, ἡ δὲ μέλλουσα ἀνάπανσις εἶναι αἰώνιος καὶ παντοτεινὴ· καὶ πρέπει νὰ μὴν ἀγαποῦμεν τῆς προσκαιροῦς ζωῆς τὰς ἡδονάς, ἀλλὰ τῆς αἰωνίου βασιλείας τὰ παραίτια νὰ σπουδάζωμεν. Ποῖα δὲ εἶναι τὰ παραίτια τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν; Αἱ ἐντολαὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ αἱ διδασκαί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Διότι ἀπ' αὐταῖς μανθάνομεν ποῖα ἔργα νὰ ποιοῦμεν καὶ ποῖα νὰ ἐκφεύγωμεν. Ποῖα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα ὅπου κολάζουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ ποῖα εἶναι αἱ ἀρεταὶ ὅπου τὸν ἀξιοῦσι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἅμαρτήματα δὲ ὅπου κολάζουσι τὸν ἄνθρωπον εἶναι ὅσα γίνονται κατὰ διάθεσιν. Διάθεσις δὲ λέγεται ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐξ οἰκείου θελήματος καὶ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως ἁμαρτήσῃ εἰς τὸν Θεόν. Διότι τὰ ἁμαρτήματα πάντα, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, κατὰ ἑπτὰ τρόπους γίνονται· α'. κατὰ ἀπάτην, β'. κατὰ ἄγνοιαν, γ'. κατὰ ἀνάγκην, δ'. κατὰ βίαν, ε'. κατὰ λήθην, στ'. κατὰ συναρπαγὴν, ζ'. κατὰ διάθεσιν. Κατὰ ἀπάτην μὲν εἶναι ἁμαρτία, ὡς ἡ παράβασις τοῦ Ἀδάμ, καὶ τῆς Εὐᾶς, οἵτινες ἐγελάσθησαν ὑπὸ τοῦ ὄψεως καὶ ἔφαγον ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου ξύλου. Κατὰ ἄγνοιαν δὲ λέγεται ἁμαρτία, ὅταν δὲν εἶναι τινὰς εἰς τὸν νοῦν του, καὶ πταίσῃ εἰς τὸν Θεόν· ὡς ὁ Δῶτ, ὅπου ἀπὸ τὴν μέθην του τὴν πολλήν, ἐπόρνευσε τὰς θυγατέρας του, Κατὰ ἀνάγκην εἶναι ἁμαρτία ὅταν ἀπὸ μεγάλης ἀνάγκης κάμῃ τινὰς τίποτες παράνομον ἔργον, ὡς ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ὅπου ἀπὸ τὴν πείνάν του τὴν πολλήν ὅταν τὸν ἐδίωκεν ὁ Σαοὺλ, ἔφαγε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχαν τὴν ἐξουσίαν οἱ λαῖκοι νὰ τοὺς τρώγουν, μόνον οἱ Ἱερεῖς. Κατὰ βίαν πάλιν γίνονται ἁμαρτία, ὅταν δυναστευόμενος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τινὰ μεγαλήτερόν του ἄνθρωπον, φοβηθῇ καὶ ποιήσῃ παρανομίαν· ὡς ὁ Ἀαρὼν, ὅπου τὸν ἐβίασε τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ τῶν Ἑβραίων, ὅταν ἀνέβῃ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ νὰ δεχθῇ τὸν νόμον· καὶ ἔδωκε τοὺς θελήματα νὰ ποιήσουν τὸ βουκέφαλον, νὰ τὸ προσκυνήσουν ὡς Θεόν. Κατὰ δὲ λήθην λέγεται ἁμαρτία, ὅταν λανθασθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τίποτες σύγχυσιν, καὶ ποιήσῃ τίποτες πταίσιμον εἰς τὸν Θεόν· ὡς ὁ Μωϋσῆς, ὅπου ἀστόχησε νὰ δεθῇ τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ νερόν εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅταν ἐδιψοῦσαν καὶ τὸν ὕβριζαν. Ἀμὴ ἀπὸ τὴν πίκραν τοῦ ἐκτύπησε τὴν πέτραν μὲ τὴν ῥάβδον του, καὶ εἶπε· μὴ νὰ σᾶς θέλω δώσῃ νερόν ἀπὸ ταύτην τὴν πέτραν; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὠργίσθη περὶ τούτου, καὶ δὲν τὸν ἀξίωσε νὰ ἰδῇ τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, ἦγον τὴν Ἱερουσαλὴμ· ὡς περὶ τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ εἰς τὸν ρε'. Ψαλ. καὶ λέγει. Καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας· καὶ ἐκακώθη Μωϋσῆς δι' αὐτούς, ὅτι κατεπύκρναν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ· καὶ διέστειλεν, (ἦγον ἡμαρτεν) ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ· τουτέστιν ὁ Μωϋσῆς ἔπαισεν εἰς τὸν Θεόν, εἰπὼν τὸν λόγον ἐκείνον· Πάλιν δὲ κατὰ συναρπαγὴν γίνονται ἁμαρτία ὅταν ἐκεῖ ὅπου δὲν θαρρῇ ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ἔρχεται μία συμφορὰ, καὶ ἁμαρτανεῖ εἰς τὸν Θεόν, ὡς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὅπου ἐθαύρη νὰ ἀποθάνῃ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτὸς ἀθάλλετα τὸν ἀρνῆθηκεν. Αὐτὰ γοῦν τὰ γινόμενα ἁμαρτήματα, κατὰ τοὺς ἕξ τρόπους τούτους, εὐκολὰ ἰα-

τρεύονται. Ὅσα δὲ γίνονται κατὰ τὸν ζ'. τρόπον, ἡγουν κατὰ Διάθεσιν, ἔχουσι καὶ μέγαν κόπον νὰ ἱατρευθοῦσιν· ὥσάν ἡ ἄρνησις τοῦ Ὁνόματος τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ γένη δίχως ἀνάγκην, δίχως βάσανα μόνον ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. Οὐ μόνον δὲ ἡ ἄρνησις τοῦ Ὁνόματος τοῦ Χριστοῦ γίνεται κατὰ διάθεσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἁμαρτία θανάσιμος, ὁποῦ κάμνει ὁ ἄνθρωπος θεληματικῶς, ὥσάν ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία, ὁ ἐκούσιος φόνος, ἡ κλεψία, ἡ μέθη, καὶ ἄλλα τινὰ ἁμαρτήματα· ἀπὸ τὰ ὁποῖα ταῦτα θέλομεν νὰ ἔχωμεν καὶ μεγάλην προσοχὴν ὅτι ἔχουσι καὶ μέγαν κόπον εἰς τὸ διορθωθῆναι. Διότι ὥσάν πῶς τὸ μικρὸν δένδρον εὐκόλα ἐκρίζουται, τὸ δὲ μέγα ἔχει καὶ πολὺν κόπον νὰ ἐκρίζωθῃ, οὕτω καὶ αἱ ἁμαρτίαι ὅσαι μὲν γένουν κατὰ τοὺς ἄλλους ἐξ τρόπων ὁποῦ εἶπον, εὐκόλα θεραπεύονται, ἐπειδὴ ἔχουσι καὶ ὀλιγώτερον κανόνα· ὅσαι δὲ γένουν ἐκουσίως καὶ ἐξ οἰκείου θελήματος χρειάζονται καὶ μέγαν κόπον εἰς διόρθωσιν. Μὴ γοῦν ἁμαρτάνωμεν, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἀλλὰ μᾶλλον ἄς ἰδοῦμεν νὰ διορθώσωμεν τὰ προλεχθέντα ἁμαρτήματά μας, διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ μετανοίας, ἵνα τύχωμεν καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

